

The book is owned by ฤทธิ Somerset

Typed to Word Document by ฤทธิ Somerset

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

ดาวหมัด

ป.อินทรปาลิต

“บู๊อิก” เก่งเล่นฝ่าความมืดมาตามถนนสีลมในตอนหัวค่ำคืนวันหนึ่ง ดร. ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์นั่งอยู่ตอนหลังรถตามลำพัง โชเฟอร์ของนายแพทย์หนุ่มก็คือเจ้าแห้วของเรานั่นเอง ดร. ดิเรกเพิ่งกลับมาจากเยี่ยมไข้รายหนึ่งทางตรอกจันทร์ ดร. ดิเรกสังเกตเห็นเจ้าแห้วมีกรีธาฮึดฮัดมาตลอดทาง ใบหน้าบึ้งตึงบอกบุญไม่รับ เขาอครนทนดูอยู่ไม่ได้ก็ชะโงกหน้ามาที่พนักตอนหน้า แล้วกล่าวถามเจ้าแห้วเบา ๆ

“เฮ้ย—ยูเป็นอะไรไป”

เจ้าแห้วหันมาค้อนแล้วพูดเสียงหนัก ๆ

“เปล่าครับ”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะเบา ๆ

“เปล่าทำไมยูทำหน้าเหมือนกับเท้า ะ ะ ยูมองดูในกระจกมองหลังเถอะ แล้วจะเห็นว่าขณะนี้หน้าของยูเหมือนกับเท้าของไอ ไม่มีผิด ยูหิวข้าวกระมัง”

เจ้าแห้วเสะยืม

“รับประทานไม่น่าจะถามผมเลย ตั้งทุ้มครึ่งแล้วข้าวสักเม็ดไม่ได้คถึงท้อง รับประทานผมขับรดให้คุณหมอดังแต่ ๓ โมงเย็นจนปานนี้รับประทาน ทำไมจะไม่หิวละครับหิวจนไส้ติบติดกระดูกสันหลังแล้ว”

ดร. ดิเรกยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ออไรรั๋ ออไรรั๋ ไอหิวเหมือนกัน แต่กันไม่ทำหน้างอเหมือนอย่างแก สุภายิตของชาวภารตะประโยคหนึ่งกล่าวไว้ว่า มหาทวารวจินคารัตนาดี แปลว่า หน้าบึ้งหน้าอกรั้งหนึ่งอายุสั้นไปหนึ่งปี แกสังเกตเห็นแล้ว ชิวอินเดียมแต่ยืมและหัวเราะเสมอ”

เจ้าแห้วพูดขึ้นทันที

“รับประทานทำไมจะไม่ยืมละครับ ๑๐๐ บาทไป ๑๒๐ มา ลองคอกไม่ส่งหรือดันไม่ชำระซี จี๊กร้านจะแหกปาก ล่นถนน” แล้วเจ้าแห้วก็เอ็ดตะโรลั่นทำเสียงเหมือนกับแจกตอนทวงหนี้ “เฮ้ยนะ.....ทำมะไรโงเงไม่พายส่งนายชาติหมาณะ อีนี่หน้าด้านม๊กม๊กนะ”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะก๊าก ยกมือตบบ่าเจ้าแห้ว

“หาข้าวกินกันแถวนี้แหละวะ โน่น – ที่บาร์ “อีกาเผือก” เลยวัดแจกไปหน่อยดีไหม ได้ข่าวว่าอาหารจีนอร่อยมาก”

เจ้าแห้วมีสีหน้าข่มขื่นขึ้นทันที

“รับประทานไปหาร้านเล็ก ๆ รับประทานกันดีกว่าครับ จะได้ไม่เปลืองสตางค์”

“จั้นระอะ เออ-ดีเหมือนกัน ข้าวมันไก่ห้าแยกพลับพลาไชยเป็นไง”

เจ้าแห้วสั่นศีรษะ

“รับประทานหุหุราไปครับ”

“วะ แล้วที่ไหนละ”

“รับประทานไปโน่นดีกว่าครับค่อยดูหน่อย ห้อยเทียนเหลา

“พ้อมึง” ดร. ดิเรก ครางเบา ๆ

“บู๊อิก” เก่ง เล่นมาหยุดหน้าภัตตาคารแห่งหนึ่ง ซึ่งมีชื่อว่า “อีกาเผือก” สถานที่นี้จำหน่ายอาหารและเหล้าทุกชนิด เมื่อก่อนมีการลีลาศทุกคืน ต่อมาเกิดชกต่อยตีรันฟันแทงกันไม่เว้นแต่ละวัน เจ้าของ “อีกาเผือก” ก็เลยงดลีลาศ คงจำหน่ายแต่สุราและอาหารเท่านั้น

“อารดเล่นข้ามสะพาน เลยเข้าไปข้างในได้ไหม” นายแพทย์หนุ่มกล่าวถามเจ้าแก้ว

“รับประทานข้างในจอดรถได้ไม่ก็ันครับ รับประทานจอดทิ้งไว้ดีกว่า แล้วเดินเข้าไป”

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“จอดก็ข้ามฟากถนนไปซี รถมารมาแล้ว อย่ามัวงุ่มง่าม”

“รับประทานไม่ต้องกลัวครับ รถเรามีประกัน ใครจะชนเราหรือเราจะชนใครได้ทั้งนั้น” พุดจบเจ้าแก้วก็นำรถ

“บู๊อิก” เก่งเล่นข้ามถนน และจอดชิดขอบทางเท้า สองบ่าวนายพวักันลงมาจากรถ ดร. ดิเรกยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา แล้วพุดกับเจ้าแก้ว

“แถวนี้พอจะหาโทรศัพท์ที่พุดได้ไหมวะ”

“รับประทานคุณหมอมองจะพุดไปไหนครับ”

“พุดไปที่บ้านนะซี บอกให้อ้ายสามคนนั่นมันตามมาที่นี่”

“ว่า...” เจ้าแก้วคราง “อย่าเลยครับ คุณหมอกับผมรับประทานกันตัวต่อตัวดีกว่า รับประทานร่วมโต๊ะกับคุณนิกรผมรับประทาน ไม่ทันแก่เลย แกรับประทานรวดเร็วยาวกับเครื่องบินไอพ่น”

นายแพทย์หนุ่มอดหัวเราะไม่ได้

“จริงไว้ย เมื่อวานขึ้นไปกินข้าวกันทางวิฑู ลั่งไถ่อย่างมา ๒ ตัวมัวแต่คุยกับคุณพ่อ เผลอแผล็บเดียวเกลี้ยงไปแล้ว”

ดร. ดิเรก พาเจ้าแก้วเดินข้ามฟากถนนและข้ามสะพานไม้เข้าไปในบาร์ “อีกาเผือก” อันเป็นสถานที่โอโงงหรูหราภาคตัวตึกถึงแม้จะเก่าแล้วแต่ก็ใหญ่โตกว้างขวาง แต่ก่อนเคยเป็น โรงแรมชั้นสูง และมีกะหรีชั้นสูงอยู่ประจำ ต่อมากะหรีชั้นต่ำได้กระทำตนเป็นกะหรีชั้นสูงมาอยู่ที่โรงแรมนี้กิจการของโรงแรมก็เสื่อมโทรม เลยเปลี่ยนเป็นสถานลีลาศ และเปลี่ยนเป็นภัตตาคารหมุนเวียนเปลี่ยนแปรไป บนตึกใหญ่มีห้อง โถงกว้างขวาง ทั้งชั้นบนและชั้นล่าง ตั้งโต๊ะอาหารเรียงราย แต่ถ้าผู้ใดต้องการความสงบเงียบและอยากจะได้รับบริการพิเศษจากพนักงานรับใช้สาว ๆ ก็มีโต๊ะอาหารอยู่ในสวนดอกไม้ทางหลังตึกอีกมากมาย

ดร. ดิเรกไม่เคยมาที่นี่เลยจึงกล่าวถามเจ้าแก้ว

“แกเคยมาที่นี่หรือเปล่า”

“รับประทานเคยมาครับ คุณพลชอบมารับประทานอาหารที่นี่ และผมติดตามมาด้วยหลายครั้งแล้ว”

“อือ รู้สึกครึกครื้นดีเหมือนกัน”

“ครับ แต่ว่า.....รับประทาน ที่นี่มีพวกเคาบอยมากหน้าหลายตาหน้อยนะครับ รับประทานไปรับประทานในสวนข้างหลังตึกว่า บนตึกรับประทานหนวกหูเกินไป และมักจะมีการแจกมิดแจกไม้แจกหมากกันบ่อย ๆ คุณหมอมองไม่ชอบ”

“จริง เรื่องการแจกสิ่งที่ไม่ควรแจกกันไม่ชอบหรือกไอรู้ลึกว่าคนไทยเราคุร้ายเกินไป ไม่มีการอภัยให้กัน คอยจะถือว่าผู้ที่มองหน้าตนนั้นเป็นศัตรูของตนเสมอ ฟรังเขามีกการอภัยกัน แม้ฝ่ายหนึ่งจะพุดรุนแรงไปบ้าง อีกฝ่ายหนึ่งก็รับฟังอย่างยิ้มแย้ม คนไทยเราพุดคิดหูกันนิดเดียวตะปากกันแล้ว อย่างนี้ชาติเราจะเจริญได้อย่างไร เพราะคนไทยปราศจากสามัคคีธรรม คอยตั้งหน้าตั้งตาแต่จะเอาเรื่องกัน”

“นั่นนะซีครับ คุณหมอ เมื่อกลางวันผมไปท่าเรือกับอ้ายเถี่ย เกือบจะแจกมิดกับคนขับรถคนหนึ่ง”

“เรื่องอะไรล่ะ”

“รับประทานอ้ายห่านันมันมองหน้าผมครับ”

ดร. ดิเรกจี๋ปาก

“แกมันยังงี้แหละ อย่างนี้เขาเรียกว่าคนพาล เขาอยากมองก็ช่างเขาปะไรล่ะ เราคนไทยด้วยกันมองกันบ้าง ก็ไม่เห็นว่าจะเป็นการลบหลู่คุณหมื่นอะไรนี่นา”

เจ้าแห้วขมวดคิ้วขมวด พานายแพทย์หนุ่มมานั่งที่โต๊ะว่างโต๊ะหนึ่ง

“รับประทานมันมองหน้าผมเฉย ๆ ผมจะไปว่าอะไรล่ะครับ นี่มันมองหน้าผมแล้วก็ยกเท้าของมันขึ้นดู แล้วมันก็มองหน้าผมอีก ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่คล้ายกับว่ามันจะบอกว่า รับประทานหน้าของผมมีส่วนเหมือนกับเท้าของมันมากผมก็เลยคิดว่ามีดซุชได้เบาะรดพรวดพรวดลงจากรถ ต่อปากกันสองสามคำเลยเลิกกันไป”

ดร. ดิเรกอมยิ้ม

“อ้ายหมอนั่นมันขอมขอโทษแก

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“ปล่าครับ รับประทานผมจำได้ว่าหมอนั่นเป็นนักมวยรุ่นมิดเดิลเวทของเวทีราชดำเนิน รับประทานผมก็เลยมอมมีดซุชเล่มนั้นให้มันไว้เป็นที่ระลึก”

“อูย” ดิเรกร้องลั่น

พนักงานรับใช้สาวคนหนึ่งรูปร่างอวบอืดและค่อนข้างเตี้ย ใบหน้างามแฉล้ม สวมเสื้อกระโปรงชุดสีเขียวแบบทันสมัย เดินเข้ามาหยุดยืนข้างโต๊ะและยิ้มให้เจ้าแห้ว พางส่งบัญชีรายชื่ออาหารและเครื่องดื่มให้

“ต้องการอะไรเชิญสั่งซิคะเสี่ย”

“ปู้โธ.....” เจ้าแห้วคราง “เสี่ยกะลิงที่ไหนล่ะน้องสาว นี่ – คนนี้ชื่อเสี่ย ไม่ใช่ฉัน ฉันเป็นแค่เพียงคนขับรถของท่าน”

แม่สาวน้อยหนึ่งซั้ง กระตุกเมนูมาจากมือเจ้าแห้วแล้วส่งให้ ดร. ดิเรกอย่างนอบน้อม

“อาหารจีนอาหารฝรั่งมีทุกอย่างค่ะ”

“ออไรนี่ แล้วนายแพทย์หนุ่มก็ตรวจดูรายการอาหาร สักครู่ก็ส่งคืนให้ “ไม่ไหวน้องสาว ภาษาไทยฉันอ่านไม่ใคร่ออก ฉันสั่งเองก็แล้วกัน ขอเป็นเบียร์ ๒ ขวด”

“ค่ะ เบียร์ตราอะไรคะ”

ดร. ดิเรก ป้อนปากกระซิบกระซาบกับแม่เสิร์ฟสาว เจ้าแห้วหัวเราะหึ ๆ

“รับประทานสั่งเบียร์ทำไมต้องกระซิบด้วยครับ”

นายแพทย์หนุ่มทำตาเขียว

“พูดดัง ๆ ได้รอะ ข้าไม่ได้คำโฆษณาให้หว่า” แล้วเขาก็ยิ้มให้พนักงานรับใช้สาวของภัตตาคาร “อีกาเผือก”

“สลัดกุ้งหนึ่งจาน, กุ้งทอด... อ้า – ขอโทษ ทอดมันกุ้งนะไม่ใช่กุ้งทอด แล้วก็ไก่ย่างมีไหมจ๊ะ”

“มีค่ะ”

“ออไรนี่ เอาไก่ย่างหนึ่งตัว” พูดจบบก็พยักหน้ากับเจ้าแห้ว “แจะเอาอะไรสั่งเอา”

เจ้าแห้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“อยากรับประทาน – เสื่อกระโปรงชุดสีเขียวนี้แหละครับคุณหมอ”

แม่เสิร์ฟสาวหันมาทำตาวานกับเจ้าแห้ว

“เอาไว้สองยามค่อยตกลงกับดิฉันใหม่ค่ะ ตอนนี้เป็นเวลาทำงานดิฉันไปไหนไม่ได้”

“ถามค่าป่วยการไว้ก่อนได้ไหมจ๊ะ” เจ้าแห้วพูดกับหล่อน

“๘๐ บาทค่ะ แต่ต้องจ่ายล่วงหน้า”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“คิดดูก่อนน้องสาว ราคาที่เสนอมาน่าแพงไปหน่อยปลายเดือนอย่างนี้สักห้าสิบล่ะยังชั่ว”

“อ้อ ไปแถวหน้าแค้ปีตอลซีคะ ๑๐ บาทเท่านั้น”

เจ้าแห้วหัวเราะก๊าก

“น้องสาว ขอหัวปลาต้มยำให้ฉันหนึ่งหม้อ”

“คะ หม้อเล็กหรือหม้อใหญ่คะ”

“โธ – เรอกะเอาซีจ๊ะ เรากินกันสองคนเท่านั้นหม้อเล็กเห็นจะพอกระมัง”

“คะ แล้วอะไรอีกคะ” พุดพลางหลอนก็จรรยาอาหารที่สั่งลงไปในสมุดโน้ตเล่มเล็ก ๆ

นายแพทย์หนุ่มพุดเสริมขึ้น

“อาทานี่ก่อนน้องสาว ถ้าต้องการอะไรอีกฉันจะสั่งเพิ่มทีหลัง”

“คะ คุณต้องการตัวดิฉันให้นั่งคุยกับคุณที่นี้ด้วยไหมล่ะคะ”

นายแพทย์หนุ่มกลืนน้ำลายเอือกแล้วแล้ว โบกมือ

“แะ – แะ ไม่ต้องหรอกน้องสาว ขอบใจมากฉันไม่ใช่คนช่างพูด โดยเฉพาะสำหรับผู้หญิงด้วย

แล้วฉันไม่มีเรื่องอะไรจะสนทนาด้วย”

แม่สาวเสีฟเดินกระพืดกระพืดไปจากที่นั่นทันทีเพราะหมดหวังที่จะได้ดื่มเหล้าเป๊กจากนายแพทย์หนุ่มและเจ้าแห้ว รายได้ของแม่เสีฟสาวทุกคน นอกจากเงินเดือนของหลอนก็คือเหล้าเป๊กที่แจกสั่งให้ดื่ม เป๊ปปอร์มินท์เป๊กละ ๑๐ บาท หลอนได้ส่วนแบ่งถึง ๕๐ เปอร์เซ็นต์ คืนหนึ่งมีแจกสั่งให้ดื่มสัก ๑๐ เป๊กก็สบายไปแล้วอีกสักครู่หนึ่งชายหนุ่มสองคน ซึ่งแต่งเครื่องแบบของกตาคารก็นำเบียร์และอาหารที่ส่งยกทยอยกันมา ต่อจากนั้น ดร. ดิเรกกับเจ้าแห้วก็เริ่มดื่มเบียร์และรับประทานอาหารกันเงียบ ๆ เจ้าแห้วภาคภูมิใจมากที่เขาได้มีโอกาสได้ร่วมโต๊ะรับประทานอาหารกับ ดร. ดิเรก และเนื่องจากเจ้าแห้วกำลังหิวจึงตั้งหน้าตั้งตาคินเอากินเอา ส่วนนายแพทย์หนุ่มได้ดื่มน้ำชาและกินแซนวิชมาจากบ้านคนไข้บ้างเล็กน้อย จึงไม่รู้สึกหิวเท่าใดนัก

ดร. ดิเรกทอดสายตามองไปที่โต๊ะโต๊ะหนึ่ง ซึ่งมีชายฉกรรจ์ท่าทางเป็นพวกนักเลงอันธพาลประมาณ ๑๐ คน กำลังดื่มเหล้าสรวลเสเฮฮากันอย่างสนุกสนาน ดิเรกไม่ได้สนใจกับกลุ่มชายฉกรรจ์เหล่านี้ แต่เขาสนใจกับแม่เสีฟสาวคนหนึ่งซึ่งมีใบหน้าและเรือนร่างเป็นเสน่ห์ถูกใจเขาหน้าตาของหลอนเหมือนลูกครึ่ง ผมสีทอง คิ้วคอกใบหน้ารูปไข่ และยิ้มหวานมาก หลอนสวมกระโปรงสีเทาและเสื้อชั้นนอกสีแดงสด ทำให้ผิวเนื้อที่ขาวนวลอยู่แล้วผุดพองขึ้นอีก

“เอ-“ ดร. ดิเรกพุดกับเจ้าแห้วเบาๆ “โอถูกศรกรรมเทพเข้าให้แล้ว”

เจ้าแห้วยกหน้าขึ้นมองดูนายแพทย์หนุ่ม แล้วถามเสียงคับปาก เพราะไถ่อย่างเข้าไปอยู่เต็มปาก

“รับประทานลูกที่ตรงไหนล่ะครับ”

ดิเรกยกมือชี้หน้าออกด้านซ้ายของตัวเอง

“ตรงนี้”

เจ้าแห้วหัวเราะชอบใจ

“รับประทานนี้ว่าลูกที่ขาหรือที่คอ ลูกหัวใจไม่เป็นไรครับ รับประทานพอรักษาให้หายได้ แต่ที่คอแย่น้อยรับประทานพอขึ้นครบรอบคอก็ต่อโลงได้” พุดจบเจ้าแห้วก็หันไปทางซ้ายของเขา มองตามสายตา ดร.ดิเรกแล้วก็เปลี่ยนสายตามาที่นายแพทย์หนุ่ม

“รับประทานแม่คนนี้น่ะหรือครับ”

“อโรรันุ่ กันเห็นหลอนแล้วก็ทำให้กันอดนึกถึงอดีตของกันไม่ได้ แม่คนนี่รูปร่างหน้าตาคคล้ายกับซาบิเดนางข้าหลวง

ของท่านมหाराชาจันทรกุมารมาก ซึ่งครั้งหนึ่งกันกับหล่อนเคยรักกันอย่างสุดดี แต่เพราะซาบิเดไม่ยอมกินหมูกันก็เลยไม่กล้าพามาเมืองไทย แยกช่วยไปตามแม่คนนี่ให้มานั่งคุยกับกันหน่อยซิวะ”

เจ้าแห้วรับคำสั่งแล้วลุกขึ้นยืน เอื้อมมือหยิบขาไก่ย่างขาหนึ่งติดมือไปด้วย เขาเดินตรงไปที่โต๊ะกลุ่มอันธพาลโต๊ะนั้น ซึ่งอยู่ห่างจากเขาประมาณ ๑๕ เมตร แล้วเจ้าแห้วก็เข้ามาหยุดยืนข้างแม่เสีฟสาวร่างสราญ

“น้องสาว.....” เจ้าแห้วก้มลงพูดกับหล่อนเบา ๆ “ถ้าไม่รังเกียจและถ้าไม่จี้เกียจแล้ว ขอเชิญไปที่โต๊ะโน้นหน่อยได้ไหมจ๊ะ สุภาพบุรุษผู้นั้นอยากจะได้พบกับเธอ”

แม่สาวงามยิ้มให้เจ้าแห้ว และทอดสายตามองไปยังนายแพทย์หนุ่ม บุคลิกลักษณะของ ดร. ดิเรกทำให้หล่อนพอใจ และเชื่อว่า ดร. ดิเรกเป็นสุภาพบุรุษกระเป๋านักคนหนึ่ง ดังนั้นหล่อนจึงลุกขึ้นยืนและพูดกับเจ้าแห้ว

“ยินดีค่ะ”

เจ้าแห้วเดินนำหน้าพาหล่อนตรงเข้ามาหา ดร. ดิเรก

พวกนักเลงอันธพาลต่างพากันมองดูนายแพทย์หนุ่มและเจ้าแห้วอย่างไม่พอใจ ดร. ดิเรกได้พูดกับหล่อนเป็นอย่างดี เขาไม่เคยดูถูกดูหมิ่นพวกนางเสีฟหรือ พีทเนอร์เลย

“เชิญนั่งซิจะน้องสาว เธอคงไม่รังเกียจที่จะรู้จักกับฉัน ฉันคือนายแพทย์ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์” ดิเรกแนะนำตัวเอง หล่อนทรุดตัวลงนั่งระหว่างดิเรกกับเจ้าแห้ว และโพรยยิ้มอย่างยียวน

“ขอบคุณค่ะ ดิฉันชื่อพอลลี่ค่ะ แต่คุณหมอจะเรียกดิฉันว่าแดงก็ได้ เพราะแดงเป็นนิคเนมของดิฉัน”

นายแพทย์หนุ่มจ้องมองดูหล่อนไม่วางตา และนึกชมความงามของหล่อนซึ่งยากที่จะหาใครเปรียบได้

“ยินดีมากที่ได้รู้จักกับเธอ ต่อไปนี้นั้นจะได้เรียกเธอว่าแดง และขอให้เราเป็นกันเองกันเถอะนะน้องสาวเธอ ต้องการเครื่องดื่มหรืออาหารสังขีจะ ถ้าไม่รังเกียจทานข้าวกับฉันเถอะ”

หล่อนว่า “ขอบคุณค่ะ ดิฉันอิ่มแล้ว ถ้าจะกรุณาดิฉันทานเพียงเหล้าเป๊กเท่านั้นแหละค่ะ”

“ออไรน์ เธอสั่งตามใจชอบเถอะแดง”

แม่สาวครึ่งชาติฉันทาคมหันไปร้องตะโกนเสียงแจ้วๆ สั่งเป๊ปเปอร์มินท์สามเป๊ก คือสามแก้วเล็ก ๆ สำหรับหล่อน ต่อจากนั้นหล่อนก็สนทนากับนายแพทย์หนุ่มและสนิทสนมกับเขาช่วงเวลาเพียงเล็กน้อย ดร. ดิเรกเขิบแก้วเข้ามานั่งใกล้ ๆ หล่อน

ขณะที่นายแพทย์หนุ่มกับพอลลี่กำลังสนทนากัน ชายร่างใหญ่คนหนึ่งก็เดินปราดเข้ามาหยุดยืนท้าวสะเอวมองดูแม่สาวครึ่งชาติด้วยสายตาแข็งกร้าว

“แดง” เขาพูดขึ้นด้วยเสียงหนัก ๆ “เธอกำลังคุยอยู่กับพวกเรา ทำไมถึงทิ้งพวกเราไว้ ทำอย่างนี้คล้ายกับว่าเธอรังเกียจพวกเรา”

พอลลี่เงยหน้าขึ้นมองดูเขาและโต้ตอบกับเขาอย่างองอาจ

“ฉันคุยกับพวกที่วันมาตั้งแต่พลบค่ำแล้ว ไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย แม้แต่เหล้าสักเป๊กเดียวก็ไม่มีใครสั่งให้ฉัน ฉันเป็นนางเสีฟนี่พี่ เมื่อฉันคุยกับใครฉันก็ควรจะได้รับประโยชน์บ้างเพราะเป็นอาชีพของฉัน”

ดร. ดิเรกหัวเราะชอบใจ

“ออไรน์ เธอพูดถูกแล้วน้องสาว เวลาเป็นเงินเป็นทอง คนเราทำอะไรก็ต้องให้มันเป็นประโยชน์ เธอนั่งคุยกับฉันฉันจะสั่งเหล้าเป๊กให้เธอดื่มตลอดเวลา คือดื่มโดยไม่ต้องอัน”

ชายร่างใหญ่ทำตาเขียวกับนายแพทย์หนุ่มทันที พอสบตากับดร. ดิเรก ที่วันจอมนักเลงผู้มีอิทธิพลใหญ่ ยิ่งในถิ่นนี้ก็เสยะยิ้มแล้วกล่าวถามด้วยเสียงห้วน ๆ

“นักเลงเระอะ”

นายแพทย์หนุ่มสะอื้นเล็กน้อย

“โน-ไอเป็นหมอ”

พี่วันเค้นหัวเราะ

“หรือคุณจะทำเรื่องกับผม”

ดร. ดิเรกโบกมือ

“โน ๆ ๆ ๆ ไอมาเที่ยวหาความสุขไม่ได้มาหาเรื่อง”

วันค่อย ๆ เปลี่ยนสายตามาที่พอลลี่ เขายืดหน้าอกขึ้นในท่าเบ่งแล้วพูดกับหล่อนตามแบบนักแสดงใหญ่

“ลุกขึ้นและไปนั่งที่โต๊ะโน้น”

แม่สาวงามนั้นคำคมชกฉิว

“เอ๊ะ – พี่วันมีอำนาจอะไรจะมาบังคับฉัน แม้กระทั่งผู้จัดการก็บังคับฉันไม่ได้ โดยเฉพาะฉันเป็นนางเสีพิเศษคือไม่ได้กินเงินเดือนของบาร์ ฉันได้แต่เปอร์เซ็นต์ค่าเหล่าเท่านั้น เมื่อฉันสมัครใจสนทนากับสุภาพบุรุษผู้ใด ๆ ก็ห้ามฉันไม่ได้”

พี่วันหรือเจ้าวันเริ่มแสดงเดช ใช้อำนาจเป็นธรรมชาติ เขากระซอกแขนพอลลี่ดึงตัวหล่อนให้ลุกขึ้น แล้วพูดกับหล่อนอย่างเกรี้ยวกราด

“แม่ น้องสาว เธอเพิ่งมาทำงานที่บาร์นี้เพียงอาทิตย์เดียวเท่านั้น เธอยังรู้จักฉันน้อยเกินไป กำแพงเธอดีียวกับด้วยหลังมือ”

พอลลี่สะบัดมือออกแล้วเอ็ดตะโรลั่น

“หน้อย – อวดพิเศษจะตบผู้หญิง นี่หรือจะนักแสดง”

เจ้าวัน ยกมือตบหน้าแม่สาวครึ่งชาติไม่สู้จะแรงนักแล้วพูดเสียงหัวเราะ

“นี่แน่ะ จองหงอนัก”

ดร. ดิเรกผลุดลุกขึ้นยืนทันที แล้วปราดเข้าขวางกลาง มองดูหน้านักแสดงใหญ่ด้วยความไม่พอใจ

“ทำไมล้อรังแกเพศที่อ่อนแอเช่นนี้”

เจ้าวันหัวเราะก๊าก

“อ้อ – ถึงล้อก็ยังได้นะพี่ชาย” พูดจบนักแสดงใหญ่ก็ลั่นหมัดขวา กระแทกถูกปากครึ่งจุมกครึ่งของนายแพทย์หนุ่มอย่างถนัดใจ “นี่ยังไงล่ะ”

ร่างอันบอบบางของ ดร. ดิเรก เซดลาร่อนออกไปเหมือนกับนกปีกหัก และล้มลงก้นกระแทกพื้น แวนตาสายตาสั้นหลุดกระเด็นตกอยู่ข้าง ๆ ตัว ทุกคนที่ได้แลเห็นเหตุการณ์ต่างลุกขึ้นยืนและมองดู ดร. ดิเรก ด้วยความหวังใจ ส่วนพรรคพวกของเจ้าวันยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน จอมนักแสดงส่งเสียงหัวเราะลั่น กระดิกนิ้วชี้มือชายเรียกนายแพทย์หนุ่ม

“มา - ลุกขึ้นมา อ้ายเพื่อนเกลอ สู้กันตัวต่อตัวอย่างลูกผู้ชาย”

ด้วยศักดิ์ของลูกผู้ชายทำให้ ดร. ดิเรก พรวดพรวดลุกขึ้น เขาหันไปทางต้นไม้ต้นหนึ่ง และยกแขนขึ้นตั้งท่าจมนวยเจ้าแห้วรีบลุกขึ้นวิ่งเข้ามาหา และก้มลงหุบแวนตาส่งให้

“รับประทานน้ำมันต้นไม้ครับคุณหมอ รับประทานสวมแวนเสียก่อนแล้วค่อยพึดกับเขา ไม่ต้องกลัวครับอย่างมากก็ตายเท่านั้น”

นายแพทย์หนุ่มซึ่งมีสภาพไม่คิดอะไรกับคนตาบอดรับแวนสายตาสั้นจากเจ้าแห้วแล้วยกขึ้นสวม เขาจ้องมองดูนักแสดงใหญ่อย่างเดือดดาล แล้วยกมือชี้หน้าเจ้าวัน

“ฝากไว้ก่อนน้องชาย ให้กัน ไปพึดตัวสักห้าหกปีแล้วกันจะมาชกกับแกอีก”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอีกครั้ง ครึ่งแครงดังขึ้นลั่นสวน แล้วใครคนหนึ่งก็ตะโกนขึ้นดัง ๆ

“อย่าไปทำมันเลยพี่วัน อ้ายหน้าตัวเมียอย่างนั้นนะมันไม่สู้ใครหรอก กลับมากินเหล้ากันเถอะ”

เจ้าหนุ่มร่างใหญ่หัวเราะชอบใจ เดินกลับไปโต๊ะของพรรคพวกของเขาอย่างองอาจ ในท่าแบ่งที่ยั่วชวนกวน โทสะยิ่ง แม่สาวครึ่งชาติปราดเข้ามาหานายแพทย์หนุ่มแล้วหล่อนก็สะดุ้งเอือก

“โธ – ปากคอกุณหมอเป็นครุฑไปหมดแล้ว เจ็บไหมคะ”

ดร.ดิเรก ยิ้มแห้ง ๆ

“โธ – ถามได้ ฉันเห็นจะต้องอดน้ำพริกไปอย่างน้อยก็ครึ่งเดือน อ้ายหอกนั่นหมัดมันหนักยังกับช้างถีบ ตัวฉันโตกว่าลูกหมาหน้อยเดียวเท่านั้น ฉันจะสู้มันได้อย่างไรกัน อ้ออ้อ.....ฟันโยกไปหมดปากเลย”

พอลืมมองดูนายแพทย์หนุ่มด้วยความสงสาร และนึกเกลียดชังเจ้าวันอย่างยิ่ง

“ดิฉันคิดว่า ทางที่ดีคุณหมอรีบกลับไปเสียเถอะค่ะ ขึ้นอยู่ที่นี้ประเดี๋ยวก็จะมีเรื่องอีก อ้ายพวกโตะนั่นล้วนแต่เป็นพวกนักเลงอันธพาล ที่เคยติดคุกติดตารางมาแล้วทั้งนั้นอย่าเอาพิมเสนไปแลกเกลือเลยค่ะ”

ดร.ดิเรกพยักหน้าช้า ๆ

“ออไรน์ ชอบใจมากที่เตือนฉัน ฉันเองไม่ใช่คนหาเรื่อง ฉันเป็นพลเมืองดี และไม่เคยคิดว่าฉันจะเป็น พลเมืองเสีย ฉันจะกลับบ้านเดี๋ยวนี้แหละ”

“อ้าว” เจ้าแห้วอุทานขึ้นดัง ๆ “รับประทานอาหารยังอยู่เต็มโตะเลยครับ”

นายแพทย์หนุ่มทำตาเขียวกับเจ้าแห้ว

“ยังจะมาพูดดีอีกอ้ายสัตว์”

เจ้าแห้วทำคอขยับแล้วหัวเราะ

“แล้วเรื่องอะไรมาค่าผมล่ะครับ”

“ค่าชีวะ ข้าถูกขกกลงไปนอนกลิ้งไม่ยักมีแกใจที่จะช่วยข้า”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“โธ – รับประทานอิตอนนั่นมันอีกไซค์ครับ ผมตกตะลึงไปหมด เลยไม่ทันช่วยคุณหมอ เรายังดีดีกว่าครับ คุณหมอสั่งเหล้ามาให้ผมรับประทานอีกสองขวดพอให้ผมเมาตึง ๆ หน้ำแล้ว คุณหมอช่วยประคองผมไปดีกับมัน รับประทานถ้าไม่เมาผมไม่สู้ใครหรอกครับ”

ดร.ดิเรกยิ้มแค้น ๆ

“ถ้าปากนักก็กลับบ้านเราดีกว่า อย่าไปตีกับมันเลย อ้ายแกมันก็จี๊ซลาดตาขาวพอ ๆ กับกันนั่นแหละ พับฝ่า.....เจ็บใจตัวเองเหลือเกิน ตัวก็เส็กบอบบาง มีหน้าแข้งจะตาสันเสียอีก”

นายแพทย์หนุ่มเรียกพนักงานรับใช้ของบาร์คนหนึ่งให้นำบิลมาให้เขา ต่อจากนั้น ดร.ดิเรก ก็จัดแจงจ่ายเงินให้ เรียบร้อย เขามองดูพอลตัวอย่างอาลัยแล้วพูดกับหล่อนเบา ๆ

“พอลสิ วันหลังเราคงจะได้พบกันอีก ลาดนะแดงฉันพอใจในสภาพอ่อนหวานของเธอมาก”

พอลก็กระพุ่มมือไหว้เขาและยิ้มให้เขา

“สวัสดิ์ค่ะ คุณคงไม่ลืมแดงนะคะ อีกสักอาทิตย์ค่อยมาเที่ยวใหม่เถอะค่ะ

เจ้าพวกเคาบอยพวกนี้อย่างซ้าภายในสามวันนี้ ตำรวจก็คงมากวาดเอาไปหมด พวกตำรวจกองปราบฯนอก เครื่องแบบ เขามาเที่ยวที่นี้แทบทุกคืน และคอยสืบหาตัวนักเลงอยู่เสมอ เมื่อเร็ว ๆ นี้ก็กวาดเอาไปหลายคนแล้วค่ะ”

ดร.ดิเรก หัน ไปมองค้อนเจ้าวันกับพรรคพวก ต่อจากนั้นเขาก็พาเจ้าแห้วเดินออกไปจากภัตตาคาร “อีกาเผือก”

เจ้าวันร้องบอกคนรับใช้ให้ยกอาหารที่ ดร.ดิเรกสั่งเอาไปให้เขา เพราะอาหารเหล่านี้นายแพทย์หนุ่มได้จ่ายเงิน

ไปแล้ว เจ้าวันมีวิถีกินอาหารฟรีแบบนี้บ่อย ๆ เมื่อเห็นใครทำทางเป็นสุภาพบุรุษ นั่งรับประทานอาหารอยู่ เจ้าวันก็หาเรื่องวิวาทหรือมาขู่ก็แสดงอิทธิพลให้สุภาพบุรุษผู้นั้นรีบจ่ายเงินและออกไปจากภัตตาคารนี้แล้วเจ้าวันก็ได้กินอาหารและเหล้าฟรี ผู้จัดการ “อึก้าเผือก” อิดหนาระอาใจอย่างยิ่ง แต่ยังไม่รู้ช่องทางที่จะจำกัดเจ้าวันกับพรรคพวกได้

“บุญอิก” เก่งสี่ฟ้ามาถึงบ้าน “พัชรารักษ์” ก่อนเวลา ๒๐.๐๐ น. เล็กน้อย เจ้าแห้วนำรดเล่นมาหยุดหน้าตึกใหญ่ท่ามกลางแสงไฟฟอสส่องสว่างราวกับกลางวัน ตามสภาพของบ้านเศรษฐี

นายแพทย์หนุ่มกับเจ้าแห้วพากันลงจากรถ เดินขึ้นบันไดไปบนตึกและเลยเข้ามาในห้องโถงซึ่งขณะนี้ท่านผู้ใหญ่พร้อมด้วยสามสหายและสีนาง กำลังนั่งสนทนากันอยู่ในห้องโถงนั้นคุณหญิงวาดนัยน์ตาเหลือก เมื่อแลเห็นใบหน้าของ ดร. ดิเรก มีอันเป็นผิดปรกติไปจนแทบจะจำไม่ได้

“อู๊ย—ตาเถร”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มอย่างแห้งแล้ง

“ไม่ใช่ตาเถรหรอกครับ ผมเอง”

เสียงหวนหัวเราะก๊ากใหญ่

“เฮ้ย—ไปรับแจกหมากมาจากไหนวะ” อาเสี่ยพูดพลางหัวเราะพลาง “เจอเอาหมากแขกเข้าซะด้วยหน้าตามองเหมือนครุฑไม่ผิด”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ไปพึดกับใครมาวะหมอ”

เสียงจ้อกแจ้กจ้อแจ้งขึ้นลั่นห้องโถง ใครต่อใครต่างรุมกันซักถามเรื่องราวจากนายแพทย์หนุ่มและ เจ้าแห้ว ดร. ดิเรก เดินมานั่งบนโซฟาตัวเดียวกับเพื่อนเกลอทั้ง ๓ เขาถอนหายใจเอือกใหญ่พร้อมกับชักไหล่ และแบมือทั้งสองข้างออก

“เวอร์! เบ็ด... โอ! ไปเยี่ยมคนไข้ที่ตรอกจันทน์กลับมาผ่านสี่ลมก็แวะกินข้าวที่ “อึก้าเผือก” เกิดปะทะกับพวกนักเลงที่นั่น เลยกินหมากเสี่ยเต็มคำ ทั้งฝ่าดทั้งยันทีเดียว นึกว่าหมอบเสี่ยแล้ว”

พลก่่าวถามยิ้ม ๆ

“แล้วอายนั่นเป็นอย่างไรบ้าง”

“อ้อ—เรียบร้อยดี มันเพียงแต่ชกกันหมัดเดียวเท่านั้นกันก็ม้อยกระรอกลงไปนั่งชมดาว”

เสียงหวนพูดเสริมขึ้น

“แกก็เลยลุกขึ้นมาฟาดมันเสี่ยอมพระรามเลย”

ดร. ดิเรก ฟิ้นยิ้มอย่างแห้งแล้ง

“โน—รูปร่างมันขนาดน้อง ๆ ยักษ์วัดแจ้ง กล้ามเนื้อที่แขนมัน โดเกือบเท่าหัวกัน กันก็เลยหักใจเอาทางพระเจ้าต่อสู้อยู่โดยถือเสี่ยว่าแพ้เป็นพระ ชนะเป็นมาร”

ประกามองคู่มือรักของหล่อนอย่างเคื่อง ๆ แล้วหล่อนแหงขึ้น

“มืออย่างหรือปล่อยให้เขาชกเอาข้างเดียว เราก็เป็นลูกผู้ชายมีสิบนิ้วเหมือนกัน”

“ออ! ไร้น์ คาร์ลิ่ง แต่นิ้วของมันโตกว่านิ้วของไอมาก”

ประไพมองคู่มือรักของหล่อนอย่างคู่มิ้น

“หมอไม่น่าเกิดมาเป็นลูกผู้ชายเลย เป็นไฟละก็สู้อิบาดไปเลย มืออย่างหรือจะปล่อยให้เขาข่มเหง สู้มันด้วยกำลังไม่ได้ ไม้ไร่หรือขวดเหล้ามีถมเถไป ถ้าหากว่าหมอเป็นนิกรละก็เป็นตายอย่างไร ไฟก็ไม่ยอม ต้องบังคับให้ไปสู้กับมันอีก”

นายจอมทะเล้นพูดเสริมขึ้นทันที

“ถ้าเป็นพี่น้องหรือไฟ ถ้าหากว่าใครเอาหมากชดปากพี่หน้าตาเป็นครุฑอย่างนี้ละก็ อ้ายหมอนั่นเป็นต้องตายแน่นอน”

กรุณาก็ตองพินให้เป็นหมุบะช่อไปเลย”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ มองคุดหน้านายแพทซ์หนุ่ม แล้วท่านก็อดหัวเราะไม่ได้

“นำแปลกเหมือนกัน คนเราอยู่ดี ๆ ก็มีเคราะห์ถึงกับเจ็บตัว แกนะสุภาพเรียบร้อยเหมือนผู้หญิง ร้อยวันพันปีไม่เคยมีเรื่องกับใคร แต่แล้วก็ไม่วายที่จะเจ็บตัว นับว่าเคราะห์ร้ายมาก”

คุณหญิงวาดว่า “ดีแล้วละคะที่ไม่สู้มัน เอาไม่สู้ไปต้อจจะมันจะได้ประโยชน์อะไรคะเจ้าคุณ รังแต่จะกระเด็นเป็อนเปราะ พวกนักเลงอันธพาลนะมันกลัวคุดะรางเสียวเมื่อไหร่ เพราะชีวิตของคนพวกนั้นไม่มีความหวังและไม่มีความหมายอะไร”

นั่นทามองเจ้าแห้วซึ่งนั่งพับเพียบอยู่ข้าง ๆ หล่อน

“แกช่วยคุดหมอหรือเปล่า”

เจ้าแห้วทำหน้ากะเรียะระดชอบกล

“รับประทานที่แรกผมก็ตั้งใจจะช่วยเหมือนกันแหละครับ แต่พอเห็นอายันรูปร่างมันสูงใหญ่ รับประทานผมก็เลยไม่กล้า”

นวลลอลเล่นงานเจ้าแห้วทันที

“แกมันชี้ขาดตาขาวสิ้นดี มีอย่างไหนปล่อยให้เขาทำกับเจ้านายของแกอย่างนี้ ถ้าฉันไปด้วยละก็ถึงอย่างไรฉันก็ต้องช่วยคุดหมอ”

“โธ่” เจ้าแห้วคราง “รับประทานรูปร่างมันยังกับคิงคองเชียวนะครับ มันต้อคุดหมอเบา ๆ เท่านั้นกระเด็นหัวโลงไปนั่งพับเพียบบนพื้น”

เสียงหัวเราะอย่างครั้นเครงดังขึ้นลั่นห้องโถง นายแพทซ์หนุ่มผลคุดกขึ้นยืน และบ่นพึมพำเป็นภาษาอังกฤษ ถือกระเป่าเครื่องเวชภัณฑ์ เดินขึ้นบันไดไปชั้นบนของตึกตึกเมื่อคืนนี้ ดร. ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ นอนไม่หลับตลอดคืน เขาถูกประกายเมียรักของเขาพุดจาคุดหมื่นเขาและยืมเขาเขาในเรื่องที่เขาไม่สู้คน นายแพทซ์หนุ่มนอนกระสับกระส่ายอยู่จนสว่าง แล้วเขาก็บอกตัวเองว่าเขาเป็นผู้ชายชาติกรคนหนึ่ง เขาจะต้องหาทางแก้แค้นเจ้าหนุ่มร่างใหญ่ที่เล่นงานเขาเมื่อคืนนี้ให้จงได้

วันนี้ตลอดวัน นายแพทซ์หนุ่มขลุกอยู่แต่ในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของเขา และเมื่อเจ้าแห้วว่างการงาน เจ้าแห้วก็มาอยู่รับใช้ ดร. ดิเรก

“อ้ายแห้ว” ดิเรกกล่าวกับเจ้าแห้วตอนที่เจ้าแห้วนำน้ำชากับผลไม้มาให้เขาในตอนบ่าย “นั่งลงไว้ ข้าอยากจะถามอะไรเอ็งหน่อย”

เจ้าแห้วทรุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้นวม

“อะไรครับคุดหมอ”

นายแพทซ์หนุ่มถอนหายใจหนัก ๆ ใบหน้าของเขาเครงขริมิคิปรกติ

“เอ็งพอมีความรู้ในทางวิชามวยบ้างไมใช่หรือ”

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง

“รับประทานก็พอรู้บ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ ครับ อย่างที่ฝรั่งเขาเรียกว่าสะเน็ค ๆ พิซ ๆ”

นายแพทซ์หนุ่มขมวดคิ้วขึ้น

“อะไรของแกวะ อ้ายที่แกพูดนะแปลว่าอะไร”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“ก็งู ๆ ปลา ๆ ยังไงครับคุดหมอ รับประทานผมมีพื้นความรู้มวยไทยอยู่บ้าง คุดหมอถามทำไมครับ”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มเล็กน้อย

“เอ็งช่วยบอกข้าบ้างซิว่าถ้าหากว่าข้าจะชกกับใคร ข้าควรชกตรงไหน คู่ต่อสู้ของข้าถึงจะอยู่หมัด”

“บ๊ยะแล้ว..... “เจ้าแห้วอุทาน “รับประทานคุณหมอบนหมอบ ก็น่าจะทราบดีว่ารับประทานตรงไหนเป็นที่รวมประสาท ที่ลูกคางซีรับคุณหมอบ” พุดพลางเจ้าแห้วก็ยกมือขึ้นชี้ที่ลูกคางของเขา “ตรงนี้แหละครับ รับประทานชกโป้งเดียวดินเลย แต่ที่ตรงอื่นก็มีเหมือนกันเป็นต้นว่าที่ลิ้นปี โคนหมัดเข้าก็จุกแฉัก ๆ นอนงอท้องอืด”

ดร. ดิเรกยิ้มออกมาได้ เขาลุกขึ้นยืนยกมือออกดอกแล้วเดินวนเวียนไปมารอบห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ของเขาสักครู่หนึ่งก็กล่าวกับเจ้าแห้ว

“อ้ายนักเลง ที่มันชกข้าเมื่อคืนนี้มันก็ไม่ได้กินเหล็กต่างข้าว ข้าคิดว่ากำปั้น ไม่มีของรูของข้า ถ้าลับหูลับตาเหวี่ยงโครม ไปลูกคางมันเข้า มันก็คงหงิกแฉกเหมือนกัน”

เจ้าแห้วทำคายนหัวเราะก๊าก

“รับประทานอย่า—อย่าคิดแก้แค้นมันเลยครับคุณหมอบ คุณหมอบตัวเล็กนิดเดียวเท่านั้นอย่าไปชกมันเลยครับ รับประทานมือหักเปล่า ๆ เชื่อมมเถอะ”

นายแพทย์หนุ่มถอนหายใจหนัก ๆ และขบขมกรอด

“ไม่ได้ คู่ต้องแก้แค้น เมียเขาว่าข้าควรเอาผ้าเช็ดหน้าผู้หญิงมาถุงที่ข้าสู้อัยยักย์ใหญ่ นั่นไม่ได้ และความจริงก็ควรเป็นอย่างนั้น ข้าก็เป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง ยิ่งคิดก็ยิ่งเจ็บใจ คืนนี้ข้าจะพาเองไปที่บาร์ “อีกาเผือก” อีกา แล้วข้าจะแสดงลวดลายของข้าให้เอ็งดูเป็นขวัญตา”

เจ้าแห้วหัวเราะแล้วโบกมือ

“รับประทานเลิกคิดเสียเถอะครับคุณหมอบ ถ้าหากว่าคุณหมอบจะไปชกกับมันจริง ๆ แล้ว รับประทานผมก็ไปนิมนต์พระและติดต่อกับสัปปะหะหรือล่องหน้าได้ คุณหมอบตัวกระเปี้ยกเดียว น้ำหนักอย่างมาคงไม่เกิน ๕๕ กิโล รับประทานอ้ายหอกนั่น อย่างน้อย ๆ ก็ผ่าเข้าไปตั้ง ๗๐ กิโลอย่าเอาไม้จิ้มฟันไปฟาดกับซุงหนอยเลยครับ”

“อือ—ก็จริงของมึง แต่ว่าแกรู้ไหมว่าเพลิงแค้นกำลังระอุกรุ่นอยู่ในหัวใจของฉันทัน” แล้ว ดร. ดิเรก ก็ขบขมกรอด นัยน์ตาวาวโรจน์น่ากลัว เขาร้องตะโกนขึ้นสุดเสียง “ข้าจะต้องสู้กับมันอ้ายแห้ว ข้าจะต้องแก้แค้นอ้ายยักย์ใหญ่ให้จงได้ ข้าจะสั่งสอนมันให้รู้สำนึกว่าข้าก็ชายชาติเสือคนหนึ่ง” แล้วเขาก็พุดเสียงอ่อยน่าสงสารว่า “แต่ว่า...หมัดมันหนักชิบหายเลย”

เจ้าแห้วหัวเราะชอบใจ

ทันใดนั้นเองก็มีเสียงใครคนหนึ่งเคาะประตูกระจกฝ้าห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ดร. ดิเรกร้องกล่าวคำอนุญาตต่อจากนั้นประตูห้องก็ถูกเปิดออกทันที สามสหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ พวกเขากันเดินเข้ามาในห้องด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสทุกคนแต่งกายเรียบร้อยโดยเฉพาะนิกรถือกระเป๋าเอกสารใบใหญ่

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กล่าวกับนายแพทย์หนุ่มเบา ๆ

“ไปเที่ยวสวนเมื่องนนท์กันไหมล่ะดิเรก พ่อจะพาแกไปที่ที่คุณพระประสงค์ ๆ เขาเสนอขายให้พ่อ เป็นที่สวนถึงสี่ขันธ์ มีทุเรียนอยู่ร้อกว่าดิน พ่อแน่ไม่ซื้อหรอก แต่อ้ายหงวนเขาอยากได้”

ดร. ดิเรกสั่นศีรษะช้า ๆ

“ไปกันเถอะครับ ผมไม่สบายใจไม่อยากจะออกจากบ้านไปไหน”

นิกรพุดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“ปากเป็นครุฑไปหน่อยเดียวเท่านั้นไม่เห็นจะต้องอับอายใคร เกิดมาเป็นลูกผู้ชายไม่ว่าหน้าอินทร์หน้าพรหมก็ล้วนแต่เคยกินหมากมาด้วยกันทั้งนั้น กันเองเคยกินมาแล้วนับไม่ถ้วน บางทีเจอทั้งหมากทั้งแวน”

เจ้าแห้วหัวเราะก๊ากแล้วพุดกับนิกร

“รับประทานอย่าเพิ่งกะเซ้ากรับ คุณหมอกำลังอารมณ์ไม่ดี”

“ทำไมล่ะ” นิกธาม

“รับประทานใจอ้ายยักษีใหญ่ นักเลงโตประจำบาร์ “อิกาเผือก” นะซีกรับ คุณหมอกำลังปรึกษาหารือกับผมหาทางที่จะแก้แค้นอ้ายหมอนั่น”

พลเดินเข้ามาขมมือตบ่านายแพทย์หนุ่มแล้วพูดลอบใจ

“อย่าไปสนใจกับมันเลววะหมอ นั่งรถไปเที่ยวสวนเมืองนนท์กันดีกว่า แล้วเย็น ๆ กันจะพาแกลไปกินข้าวที่ “อิกาเผือก” กันจะแจกหมากอ้ายยักษีใหญ่คนนั้นเอง มันก็เป็นมนุษย์ดินดินเหมือนอย่างเรานี่แหละ คงไม่เก่งกาจอะไรนักหรอก”

คราวนี้ใบหน้าของนายแพทย์หนุ่มเปลี่ยนเป็นยิ้มแฉ่งแจ่มใสทันที

“จริง ๆ หรือพล แกลไม่ได้พูดเล่นนะ” นายแพทย์หนุ่มพูดเร็วปรือ นัยน์ตาของเขาเป็นประกายแจ่มใสผิดปกติ

นายพัชรารักษ์พยักหน้า

“เออน่า กันก็คิดอยู่เหมือนกันว่ากันจะต้องแก้แค้นแทนแกล เมื่อมันกระแทกหน้าแกลได้อย่างสบาย ๆ เช่นนี้กันก็ต้องกระแทกหน้ามันบ้าง”

ดร. ดิเรก ขึ้นมือให้พลจับ แล้วพูดด้วยเสียงหัวเราะ

“ออไรน์ – ออไรน์ ถ้าเช่นนั้นกันไปสวนกับพวกแกลด้วย คีนี่แหละเราจะต้องบุกกับอ้ายพวกนั้นเป็นหน้ากลองไปเลย เด๋วนี้จิตใจของกันเข้มแข็งกลายเป็นนักสู้ขึ้นมาแล้ว ต่อจากนี้ไปกันจะสู้กันทั้งนั้นไม่ว่าใคร”

นิกธามแก้มกระเซ้านายแพทย์หนุ่ม

“ไม่แน่กระมัง”

ดร. ดิเรก ทำตาเขียวกับนายจอมทะเล้นทันที

“แน่ซีวะ หรือแกลจะลองกับกันยังได้นะ”

นิกธามทำหน้าตาขึงขัง ยกฝ่ามือข้างซ้ายผลักหน้าดร. ดิเรก เต็มแรง จนกระทั่งนายแพทย์หนุ่มเซถลาออกไปสองสามก้าว

“มา—อ้ายหมอ”

ดร. ดิเรก โกรธจนตัวสั่น ยกมือชี้หน้านิกธามแล้วพูดเอ็ดตะโรลั่น

“อ้ายกร มึงกับกูมาแจกหมากกัน” พุดจบดิเรกก็โผนเข้าใส่ด้วยกิริยาที่ดุเดือดราวกับพยัคฆ์ร้าย และชกหมัดสวิงขวาเต็มเหนี่ยว

นิกธามแขนซ้ายขึ้นรับ สปริงตัวถอยออกห่าง

“มา – อ้ายหมอ ให้มันรู้ตัวรู้ชั่วกันวันนี้แหละวะว่าแกลกับกันใครจะมีฝีมือกว่ากัน”

ดร. ดิเรก ปราดเข้าชกนิกธามด้วยหมัดซ้ายขวา แต่เป็นการชกที่ไม่มีศิลปะแห่งวิชามวยเลย นิกธามเพียงแต่ยกแขนขึ้นป้องปิดกันหมัดนายแพทย์หนุ่มไว้ เจ้าคุณปัจฉิม ๑ กับพลและเสี่ยหงวน ต่างพากันหัวเราะชอบใจไปตามกัน นายแพทย์หนุ่มรัวหมัดอยู่เพียงครู่เดียว ก็เหนื่อยและหอบแฮก ๆ นิกธามได้โอกาสนี้ก็เอื้อมมือกระตุกแว่นตารอบทองออกแล้วถอยออกห่าง คราวนี้นายแพทย์หนุ่มก็มองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างในห้องทดลองวิทยาศาสตร์อย่างเลือนลางเต็มทน เขาขมมือทั้งสองขึ้นการ์ดแล้วพยักหน้ากับเจ้าคุณปัจฉิม ๑

“มา—เข้ามาอ้ายกร”

ท่านเจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก

“โน่น” แล้วท่านก็ชี้มือบอก “อ้ายกรอยู่ทางโน้นโว้ย ดูเสียให้ตีว่าใครเป็นใคร”

นายแพทย์หนุ่มพยายามจ้องมองดูหน้าคณะพรรคของเขาที่ละคน นิกรนี่ก็สงสารก็เดินเข้ามายกแวนตาขึ้นสวมใส่ให้ ดร. ดิเรก และยกมือตบศีรษะดิเรกเบา ๆ

“อย่าทำเป็นโมโหโง่โง่ไปหน่อยเลยนะ เพื่อนกันแท้ ๆ ล้อเล่นนิดหน่อยทำเป็นโมโหไปได้”

นายแพทย์หนุ่มหายใจถี่เร็วด้วยความเหน็ดเหนื่อย

“แหม – เหนื่อยแทบขาดใจตาย”

เจ้าแห้วหัวเราะก๊าก

“รับประทาน คุณหมอชกคุณนิกรเพียงสองสามที่เท่านั้นหอบจนซี่โครงพะเยิบพะยาบ แล้วจะไปชกกับ อ้ายยักษ์ใหญ่นั้น ไหวหรือครับ”

ดร. ดิเรก ตวาดแว๊ด

“ไหวชีวะ ถ้าสู้มันไม่ได้ก็ให้มันกระต๊อบข้าให้ตายเสียรู้แล้วรู้รอด ภูเจ็บใจนักที่เมียเขาว่าคนอย่างคุณควรจะนุ่งผ้าชิ้น คอยดูนะ ถ้าข้าแก่แก่นอ้ายยักษ์ใหญ่นั้น ไม่ได้ข้าจะไม่ยอมอยู่เป็นคน”

เสียงหวนหัวเราะชอบใจ ยกมือตบศีรษะ ดร. ดิเรกค่อนข้างแรง

“อย่าอะอะว่าวามไปเลยนะ เราสามคนได้ปรึกษากันเรียบร้อยแล้ว คืนนี้เราจะไปเที่ยวภัตตาคาร “อิก้าเฟือก” เพื่อลองดีกับอ้ายยักษ์ใหญ่ที่มันแจกหมากแกล ไปเที่ยวสวนเมืองนนท์กันดีกว่า ทำใจให้สบายและเพื่อนสำหรับอ้ายยักษ์ใหญ่นักเลงสี่ลมนะ ไม่มีความหมายอะไรสำหรับกันหรอก แอ็บซาย ตามด้วยสุกขวากระโจนตีเข้าลอยตุ้มเดียวเท่านั้น มันจะทานเสียงหวนได้ให้รู้ไป” แล้วอาสาเสียก็ยกคิวให้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ “หรือยัง ฝั่งน้องชาย”

ท่านเจ้าคุณแขกเขียว

“ใครเป็นน้องมึงวะ”

อาสาเสียหัวเราะ

“ผลอไปครับ ผมนี่ว่าคุณอาเป็นอัยกร”

ต่อจากนั้นคณะพรรค ๔ สหาย พร้อมด้วยเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วก็พาตัวเดินออกไปจากห้องทดลอง วิทยาศาสตร์ แต่แล้วนายแพทย์หนุ่มก็หันมาพูดกับเจ้าแห้ว

“เฮ้ – เอากระเป๋าเครื่องเวชภัณฑ์ของกัน ไปด้วยไว้อย”

เจ้าแห้วจู้ปาก

“รับประทานเราไป เที่ยวสวนทำไมต้องเอากระเป๋าเครื่องยาไปด้วยล่ะครับคุณหมอ”

“เออะน่า แก่อ่ารู้ดีหน่อยเลยนะ ฉันทันเป็นหมอนันก็ต้องมีเครื่องเวชภัณฑ์ต่าง ๆ ติดตัวไปด้วย ซึ่งมันไม่ได้หนักหนาอะไรนัก แล้วก็แกก็จะรู้ว่ายาและเครื่องเวชภัณฑ์บางอย่างในกระเป๋าใบนั้น มีค่าครึ่งเมืองทีเดียว”

เจ้าแห้ววิ่งเหยาะ ๆ ไปที่โต๊ะสี่เหลี่ยมริมหน้าต่างคว่ำร่วมขาของนายแพทย์หนุ่ม แล้ววิ่งตามคณะพรรค ๔ สหายออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์

โดยพาหะ “คาดิลแล็ค” เก๋งของอาสาเสียกิมหงวน ๔ สหายกับเจ้าแห้วพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็พากันไปเที่ยวสวนของข้าราชการบ้านาญคนหนึ่งที่จังหวัดนนทบุรีและอยู่ห่างตัวจังหวัดไม่ถึงหนึ่งกิโลเมตร เจ้าของสวนได้ให้การรับรองอย่างดีที่สุด เพราะต้องการขายสวนของเขาแต่ราคาที่เขาเสนอนั้นแพงเกินไปจึงไม่เป็นที่ตกลงกันคณะพรรค ๔ สหายกลับมาถึงพระนครตอนพลบค่ำพอดี พล พัชรภรณ์สั่งให้เจ้าแห้วขับรถตรงไปยังภัตตาคาร “อิก้าเฟือก”

ก่อนเวลา ๑๕.๐๐ น. เพียงเล็กน้อย “คาดิลแล็ค” เก๋งที่พาคณะพรรค ๔ สหายแล่นมาหยุดริมถนนหน้าบาร์ “อิก้าเฟือก”

นิกรถือกระเป๋าเอกสารใบใหญ่ก้าวลงจากรถเป็นคนแรก แล้วทุกคนก็ตามลงมา

นายจอมทะเล้นส่งกระเป๋าของเขาให้เจ้าแห้ว

“อ้า – ช่วยถือหน่อยวะ หนักเหลือเกิน”

เจ้าแห้วทำตาปริบ ๆ เอ้อมมือรับกระเป๋าเอกสารหนังจรเข้มาจากนิกร

“โอ้ไอ้อะไรอยู่ข้างในครบคุณ ทำไมถึงได้หนักอย่างนี้”

นิกรยิ้มเล็กน้อย

“อาวูธ” เขาพูดเสียงหนัก ๆ “คืนนี้พวกเราคงจะได้ปะทะกับอัยักษ์ใหญ่ที่มันแจ่มมากดิเรก กันก็เลยเตรียมสรรพาวุธติดตัวมา ในกระเป๋าฉันนะมีทุกอย่าง ถ้าเกิดอะไรขึ้น พวกเราก็จะได้ใช้อาวุธในกระเป๋านั้นต่อสู้กับศัตรู”

เจ้าแห้วหัวเราะชอบใจ

“รับประทานผมคิดว่าทางที่ดี เอาไว้บนรถไม่ดีกว่าหรือครับ ขึ้นหิ้วไปในบาร์ยังไม่ทันจะติดกับอ้ายพวกนั้น เกิดตำรวจสงสัยมาค้นพบเข้า รับประทานก็จะถูกจับไปนอนกรงตาม ๆ กัน”

นิกรชักฉิว

“ถอน่า ถ้าตำรวจเข้าค้นพบจริงแถมรับว่าเป็นของแกก็แล้วกัน”

“อ้าว” เจ้าแห้วเอ็ดตะโร

“รับประทานอย่างนี้เขาเรียกว่าเนื้อไม่ได้กินหนังไม่ได้รองนั่งแต่เอากระดูกแขนคอไม้ไซ้หรือครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เดินนำหน้าพา ๔ สหายกับเจ้าแห้วข้ามถนนและข้ามสะพานไม้เข้าไปในบาร์ “อีกาเผือก” ขณะนี้ยังเป็นเวลาหัวค่ำอยู่ ผู้คนในบาร์ที่มารับประทานเหล้าหรืออาหารจึงมีไม่เท่าไร คณะพรรค ๔ สหายเดินอ้อมตัวตึกไปทางด้านหลังซึ่งเป็นสวนดอกไม้อันงดงามและมีโต๊ะอาหารตั้งอยู่เรียงราย เจ้าแห้วบอกกับนายพัชรภรณ์

“รับประทาน เมื่อคืนวาน คุณหมอบอกเรื่องกับอัยักษ์ใหญ่ที่โต๊ะนั้นแหละครับ รับประทานสงคราม ชิงนางว่ากันอย่างถึงพริกถึงขิง คุณหมอบอกเจอบอกขวาโป้งเดียวลงไปนอนหมอบกระแดอยู่ข้างต้นพุทธรักษาตอนนั้น”

นายพัชรภรณ์พยักหน้ารับทราบ

“ดีแล้ว ถ้าเช่นนั้นคืนนี้พวกเราจะนั่งที่โต๊ะนั้นนั่นแหละ”

คณะพรรค ๔ สหายต่างพากันไปนั่งห้อมล้อมโต๊ะว่างโต๊ะนั้น

แม่เสิร์ฟสาวคนหนึ่งรีบเดินเข้ามาต้อนรับด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส เสี่ยหงวนรับเมนูมาจากหล่อนแล้วพูดขึ้นเปรย ๆ

“ใครจะเป็นเจ้ามือ”

นิกรชี้ไปที่นายแพทย์หนุ่ม

“นี่—เจ้ามือนั่งอยู่ที่นี่ พวกเราทั้งหมดมาเพื่อดิเรกเพราะฉะนั้นเพื่อความยุติธรรม อ้ายหมอบอกต้องเป็นเจ้ามือ”

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้ารับรอง

“ออไรร์ คืนนี้ไอ้เลี้ยงเต็มทีและให้งบประมาณในการกินโดยไม่ต้องอันพันบาท ใครจะกินอะไรเชิญสั่งเอาตามความพอใจ”

นิกรยิ้มเป็นร่องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“ขอให้คือกเตอร์ดิเรกจงเจริญ ไชโย”

เสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดังขึ้นทันที เสี่ยหงวนเงยหน้ามองดูแม่เสิร์ฟสาวแล้วพูดยิ้ม ๆ ในท่าทีของเจ้าผู้ประตูดิน

“ในเมนูมีบอกว่าคุณทอดเลย ๆ ฉันอยากจะทราบว่าคุณจะอะไรจะแม่น้องสาว”

“นกกะจาบค๊ะ หรือถ้าคุณจะทานนกพิราบเราก็มีต้อนรับคุณ”

เสี่ยหงวนทำปากเบะ ถอนหายใจเบา ๆ

“หน้านี้เป็นหน้าฝนนกกะจาบหายาก โดยมากตามภัตตาคารต่าง ๆ แอนกกระจอกมาทอดแล้วก็บอกว่าคุณกะจาบอ้า – นกอื่น ๆ นอกจากนกพิราบมีไหมจะเป็นต้นว่านกคีรีบูรณ.....”

นิกรหัวเราะขึ้นดัง ๆ

“กินเข้าไปได้หรือจะอ้ายเสีย เพียงแต่นกคิริบูรณเป็น ๆ ไม่ต้องทอครอบตัวหนึ่งก็ตั้งร้อยบาทเข้าไปแล้ว”
เสี่ยหงวนชักฉิว เพราะนิกรพูดเป็นเชิงดูหมิ่นเขา

“ทำไมวะ” อาเสี่ยเอ็ดตะโร “คนอย่างอ้ายก็มหงวนมหาเศรษฐีแห่งประเทศไทยกินนกคิริบูรณทอดไม่ได้
ยังงั้นหรือ อย่าดูถูกกันให้มากนักจะบอกให้ นกคิริบูรณตัวหนึ่งห้าร้อยบาท ยี่สิบตัวก็เพียงหมื่นบาท จานละหมื่นบาท
ไม่มีความหมายอะไรสำหรับมหาเศรษฐีอย่างกันเลย อย่างว่าแต่นกคิริบูรณทอดกรอบเลยนะ นกตะกรุมทอดกรอบกัน
ก็อาจจะสั่งมากินเล่นได้”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยกมือขึ้นเขกศีรษะกิมหงวนเต็มเหนี่ยวเสียงดัง โป๊ก

“นี่แน่ะ นกตะกรุม”

คณะพรรค ๔ สหายต่างหัวเราะลั่น ต่อจากนั้นอ้ายเสี่ยกับนิกรก็สั่งเหล้าและอาหารคนละอย่าง นิกรยกมือจับข้อมือ
แม่เสี่ยสาวและพุดยี่ม ๆ

“น้องสาว ขอตราขากับโซดาแช่เย็น แหนมอีกสองจานมาให้เราก่อนนะ สำหรับกับข้าวข้าพเจ้าหน่อยได้
ไม่เป็นไรหรอก”

หล่อนค่อย ๆ สลัดมือออก และค้อนนายจอมทะเล้น

“พูดแต่ปากซีคะคุณ ทำไมจะต้องจับมือถือแขนดิฉันด้วย คุณเข้าใจดิฉันยัง ใจคะนี่ ดิฉันไม่ใช่ผู้หญิงอย่างนั้น
หรอกนะจะบอกให้”

คราวนี้นิกรแหกปากหัวเราะลั่น เขากระซอกตัวหล่อนให้นั่งลงบนตักเขา แล้วอ้ายเสี่ยมือถาวก็จูบแก้มหล่อน
เต็มแรงเสียงดังฟอด

“น้องสาว ฉันแกล้งทำเป็นไม่รู้จักกับเธอก็เพราะฉันให้เกียรติเธอ ฉันรู้ว่าเธออยู่ที่ไหน บ้านซอยหลังสวนนะ
ฉันเคยไปเที่ยวบ่อย ๆ ก่อนจะพุดคุ้ยหน้ากันเสียก่อนซี เราไม่ใช่ใครอื่น แฟนของเธอแท้ ๆ ทำเป็นจำไม่ได้”

แม่เสี่ยสาวสิ้นพยศทันที ทำหน้าเจื่อน ๆ และยี่มแห่งลุกขึ้นจากตักนิกร จ้องมองดูหน้าเขา

“อู๊ยตาย คุณหรือคะ ดิฉันไม่ทันสังเกตหรือคะ พบคุณก็ดีแล้ว คุณยังเป็นลูกหนี้ดิฉันอยู่ร้อยบาทจำได้
ไหมคะ วันที่ตำรวจกองตรวจบุกขึ้นไปบนบ้านพวกเราต่างหนีกระจัดกระจายไปคนละทาง คุณก็เลยหลบมุดดิฉันมา
จ่ายให้ดิฉันเสียเถอะคะดิฉันกำลังไม่ใคร่จะมีเงินใช้อยู่ด้วย”

นายจอมทะเล้นหน้าจ้อย ยกมือเกาศีรษะบ่นพึมพำ

“ว่า....ช่วยจริงไว้ยู่”

พุดจบเขาก็ล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋าเสื้อหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทหนึ่งฉบับออกมาส่งให้หล่อนแล้วพุดยี่ม ๆ

“เฮ้อ...หายกันนะ แล้วอย่ามาทวงอีกล่ะ”

แม่สาวงามกระพุ่มมือ ไหว้นิกรอย่างนอบน้อมแล้วรับธนบัตรมาถือไว้

“ขอบคุณค่ะ”

หล่อนพาตัวเดินไปที่ตึกใหญ่ คณะพรรค ๔ สหายพากันมองดู เสี่ยหงวนกล่าวสรรพยกนิกรว่า

“แก่นี่สำคัญไว้ยู่ เกร็ดคิดดีกว่ากันเสียอีก กินกะหรีเซ็นได้ กันเองต้องจ่ายทรัพย์สินเสมอ”

นิกรหัวเราะ

“ไม่ตั้งใจจะขอเซ็นเขาหรอก แต่บังเอิญตำรวจเกิดล้อมจับแม่ค้ากะหรี กันก็เลยเล่นหนีเอาตัวรอด
กลัวจะถูกเชิญตัวไปเป็นพยานโรงพัก ตั้งสองเดือนแล้วหล่อนยังจำได้ กันเกือบจะลืมอยู่แล้ว”

คณะพรรค ๔ สหายสนทนากันอย่างสนุกสนานสักครู่หนึ่งพนักงานรับใช้ซึ่งเป็นชายหนุ่มแต่งกายเครื่องแบบ

เรียบร้อยก็นำวิสกี้ตราขาวพร้อมด้วย โขคาและกับแก้มตามที่สั่งมาเสิร์ฟให้ เสียหงวนเห็นเหล้าก็ น้ำลายสอ มือไม้สั่นด้วยความกระหาย รีบผสมวิสกี้ โขคาแจกจ่ายเพื่อนเกลอของเขาและเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทันที ซึ่งเจ้าแห้วก็พลอยมีส่วนได้ร่วมโต๊ะรับประทานอาหารด้วย พอวิสกี้แก้วแรกตกถึงท้องก็หงวนก็คึกคักเข้มแข็งผิดปกติ เขาร้องตะโกนสั่งตราขาวอีกสองขวดแล้วพูดกับนายแพทย์หนุ่มด้วยเสียงอันดัง

“กันเลี้ยงเองดีกว่าหม้อ แก่อ่าเลี้ยงเลย เพราะวิสกี้ตราขาวสามขวดมันก็เกือบจะหมดงบประมาณที่แกะงะไว้แล้ว คินนี่กันเลี้ยงดูปุ่เสียเต็มที กินกันให้เต็มคราบไม่ต้องเกรงใจ อย่างที่เขาเรียกว่ากินเพื่อหมา”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำหน้าชอบกล ท่านกล่าวกับเสียหงวนด้วยเสียงละห้อยน่าสงสาร

“พูดให้มันน่าฟังกว่านี้สักหน่อยเถอะวะอ้ายหงวน ถึงอย่างไรข้าก็เป็นผู้ใหญ่อยู่ในที่นี้ทั้งคน แกพูดว่ากินเพื่อหมา ฉันเห็นจะกลืนกินของแกไม่ลง”

เสียหงวนหัวเราะก๊าก รีบยกมือไหว้ท่านเจ้าคุณทันที

“ขอโทษเถอะครับ ผมพูดส่งเดชไปขี้ขี้เอง ไม่ได้มีความหมายอะไรหรอกครับ มีปากก็พูดไปเรื่อย ๆ คินนี่เต็มที นะครับคุณอา ออกจากบาร์ “อีกาเผือก” ผมจะพาไปที่ชวยชอยกลางบางกะปิ คุณอาเคยไปเที่ยวข้างหรือเปล่า”

ท่านเจ้าคุณสั่นศีรษะและยิ้มอาย ๆ

“เปล่า-อาไม่เคยไปหรอก ตั้งแต่ทางการเขาไล่แม่พวกนั้นออกไปอยู่นอกเขตเทศบาลอาไม่เคยรู้เรื่องอะไรเลย”

เสียหงวนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ดีแล้วครับ คินนี่ผมจะพาคุณอาไปเที่ยว รับรองว่าคุณอาเห็นแล้วจะต้องตกใจ ชวยชอยกลางอุณหนาฝาคั้งมากมีแม่ค้าสาว ๆ สวย ๆ ชายแก่กะหรีหลายบ้าน รถเก๋งจอดเหยียดยาวสะพริบเต็มชวยไปเลย”

คณะพรรค ๔ สหายคืบหน้าและสนทนากันไปพลางเมื่อวิสกี้ตราขาวขวดแรกพร่องไปหมดขวดเสียงที่คุยกันก็ซัดจะดังขึ้น และก็มีเสียงเป่าปากคอบมือกระตีบเท้าเคาะซ้อนซ้อนดังอยู่ตลอดเวลา ทุกคนสนุกสนานเต็มที่แม้กระทั่งเจ้าแห้ว

“อีกาเผือก” มีคนมากขึ้นตามลำดับ บรรดานักธุรกิจและนักเที่ยวกลางคืนตลอดจนพวกนักเลงอันธพาลต่างมาพักผ่อนหย่อนใจกันที่นี้ คืบหน้ารับประทานอาหารร่วมรื่นเริงกัน บ้างก็นัดพบปะกันทั้งในเรื่องดีและเรื่องร้ายชายฉกรรจ์กลุ่มหนึ่งประมาณ ๘ คนพากันเดินอ้อมตึกใหญ่ตรงเข้ามาในสวนนี้ จากลักษณะการแต่งกายและกิริยาท่าทางบอกให้คณะพรรค ๔ สหายทราบว่าเป็นเจ้าหนุ่มนี้ต้องเป็นนักเลงอันธพาลแน่นอน ดร. ดิเรกจ้องตาเขม็งมองดูชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ที่เดินนำหน้า แล้วนายแพทย์หนุ่มก็จำได้ว่าอ้ายชยชัยใหญ่ผู้นี้แหละที่แจกหมากเขาเมื่อคืนวานนี้

ดร. ดิเรกหันมาพูดกับนิกรด้วยเสียงขบขราม

“โน่น – อ้ายชยชัยใหญ่ที่ซกกันเมื่อคืนวานนี้กำลังมาพาลูกน้องของมันเดินมาทางเรา”

นายจอมทะเล้นมองตามสายตานายแพทย์หนุ่มแล้วพยักหน้า

“เฉยไว้ก่อนหม้อ ไว้เป็นธุระของกันเอง ขอให้กันกินข้าวให้อิ่มเสียก่อนกำลังหิวๆ อย่างนี้ใจมันเหวี่ยงไม่ใคร่กล้าสู้ใครหรอก ถ้าอ้อม ๆ ละก็มาเถอะ ต่อให้พ่ออ้ายใหญ่นี่กันก็ไม่กลัว”

ดร. ดิเรกยิ้มออกมาได้

“ออไรนี่ ขี้ขี้รับกิน ๆ เข้า เอาปลาจารเม็ดน้ำแดงอีกสักจานหนึ่งดีไหม ก้ามปูทะเลทอดเป็นยังงั้น กันจะสั่งให้”

นิกรโบกมือ

“พอแล้ว เท่านั้นที่เต็ม โต๊ะจนไม่มีที่ว่างแล้ว”

ที่วันหรือเจ้าวันนักเลงใหญ่ในถิ่นบางรัก, สีลม ตลอดจนกระทั่งสาทรพาลูกน้องของเขาเดินไปนั่งที่โต๊ะว่าง โต๊ะหนึ่งห่างจากคณะพรรค ๔ สหายในราวสิบก้าวเท่านั้นเอง เจ้าวันร้องตะโกนเรียกพนักงานรับใช้มาหา แล้วก็สั่งเหล้า เบียร์และอาหาร

ลูกน้องของเจ้าวันคนหนึ่งแลเห็น ดร. ดิเรก ก็จำได้จึงกระซิบบอกลูกพี่ของเขา

“พี่วัน อ้ายหนุ่มสายตาสั้นที่ถูกพี่กระแทกหน้าเมื่อคืนวานนี้มันมาอีกแล้วนั่งอยู่โต๊ะนั้นยัง ใจล่ะพี่ พาพรรคพวก มาด้วยตั้งสี่ห้าคน”

พี่เบิ้มหรือเจ้าพ่อสลิมหันขยับไปทางโต๊ะคณะพรรค ๔ สหาย แล้วเขาก็ขมวดคิ้วขึ้น จ้องมองดู ๔ สหายทีละคน “อ้อ ถ้ายังงั้นก็ตีชิวะ” เจ้าวันพูดเสียงลั่น “อากาศเย็น ๆ อย่างนี้ชกเอาเหงื่อกันเล่นเข้าทีดีเหมือนกัน กูให้ ๖ คนนั่นแหละ ชะ ชะ ไครวะจะใหญ่ไปกว่ากู ทำดีหน้าโรงพักยังสู้นี้หว่า”

คณะพรรค ๔ สหาย ได้ยินเสียงเจ้าวันต่างก็หันมามองดูนักเลงใหญ่เป็นตาเดียว เจ้าวันผลุดลุกขึ้นยืน ยกมือท้าวสะเอวในท่าแบ่ง แล้วพยักหน้ากับ ๔ สหาย

“มองอะไรวะ”

“อ้อ” เลี้ยหงวนตรง แล้วยิ้มให้เพื่อนเกลอของเขา “ขอให้กันลองดีกับอ้ายยักษ์ใหญ่หน่อยเถอะวะ อยากรู้สัก ว่ามันจะโตสักแค่ไหน”

เจ้าแห้วรีบส่งกระเป่าเอกสารให้กิมหงวนทันที

“รับประทานอาวุธอยู่ในกระเป่านี้ครับ”

อາเสี่ยลุกขึ้นอย่างองอาจ ถือกระเป่าเอกสารของนิกรซึ่งบรรจุอาวุธนานาชนิดเดินเข้าหานักเลงใหญ่ แล้วทั้งสอง ก็ยื่นเผชิญหน้ากันในระยะใกล้ชิด ต่างคนต่างมองดูหน้ากันด้วยสายตาที่แสดงความเป็นศัตรูต่อกัน

“มองอะไรพี่ชาย” เจ้าวันถามพลางสะยะยิ้ม “อยากรู้จะกินหมากหรือ”

เลี้ยหงวนหัวเราะอย่างใจเย็น

“อย่าดูให้มันมากนักเลยอ้ายน้องชาย เท่าที่กันมองดูแคะกัน ไม่มีเจตนาที่จะลบหลู่ดูหมิ่นแกหรือ”

“แล้วมองหาหอกอะไรล่ะ”

กิมหงวนอมยิ้ม

“กันมองก็เพราะว่าหน้าตาของแกเหมือนกับลูกชายของกันที่หายไปนั่นเอง”

“อ้าว พูดยังงี้ชกหน้ากันชิวะ”

กิมหงวนจู้ยปาก สันติริษะซ่า ๆ

“แม่ของแกเวลาตั้งท้องแก่นักแล้วจะกินรังแตนเข้าไปมาก อย่าดูให้มันมากนักเลย เราคนไทยด้วยกันแท้ ๆ ที่กันพูดอย่างนี้เนะ ไม่ได้หมายความว่ากันเกรงกลัวแกหรือเราต่างก็เป็นลูกผู้ชายมี ๑๐ นิ้วเหมือนกัน”

อาเสี่ยถือกระเป่าเอกสารเดินไปนั่งที่โต๊ะว่างคิด ๆ กับโต๊ะเจ้าวันและพรรคพวก กิมหงวนร้องตะโกน เรียกพนักงานรับใช้แล้วสั่งเบียร์หนึ่งขวด อาเสี่ยพยายามแก้หน้าให้เหมือนกับนักเลงใหญ่ และนั่งจ้องมองดูเจ้าวัน ราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

พล พัชราภรณ์รู้สึกเป็นห่วงเลี้ยหงวนก็กล่าวกับนิกร

“อ้ายกร แกถือขวดวิสกี้และโซดาไปนั่งกับอ้ายหงวนเถอะ ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นจะได้ช่วยกัน”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ พยักหน้ากับพลแล้วพูดกับเจ้าแห้ว

“ไปด้วยกัน ไวย้อายแห้ว คนเดียวหัวหาย สองคนเพื่อนตาย สามคนกลับมาได้เป็นยังงีเป็นกันนะ” แล้วนิกรก็พูด กับพ่อตาของเขาอย่างเป็นทางการ “ถ้าผมเสียทีพลาดท่าถูกฆ่าตาละก็ขอ เอาศพผมไปไว้วัดมกุฏ ๆ นะครับ สวด ๓ คืนแล้วเผาเลยมีกเด็กให้ผมนิคหน่อยพอ แล้วช่วยบอกประไพด้วยว่าไม่ต้องเสียใจ ผมยอมสละชีวิตเป็นพลีแก่ดิเรกเพื่อนรักของผม ผมต้องการพิสูจน์ตัวเองให้อ้ายพวกนักเลงกลุ่มนี้ได้รู้ว่า คนอย่างผมกว่าจะสิ้นใจตายประดักประเดิดไม่ใช่เน้อ”

แล้วนิกรกับเจ้าแห้วก็ลุกขึ้น นายจอมทะเล้นถือขวดวิสกี้ตราขาวเดินนำหน้าพาเจ้าแห้วซึ่งถือขวด โซดาและ

แก้วเหล้าซ้อนกันอีก ๓ ใบ ตรงไปยังโต๊ะที่กิมหงวนนั่งอยู่อาเสี่ยมีขวัญกำลังใจดีขึ้นเมื่อแลเห็นนิกรกับเจ้าแห้วมานั่งร่วมโต๊ะกับเขา เจ้าแห้วจัดแจงผสมวิสกี้กับโซดาให้สองสหาย เกือบ ๑๐ นาทีที่เสี่ยหงวนกับเจ้าวันนั่งจ้องมองคูหน้ากันในที่สุดเจ้าวันก็สว่างกระเป๋ากางเกงหยิบสับมืออันหนึ่งออกมาวางลงบนโต๊ะเสี่ยคังเป๊ก พรรคพวกของเจ้าวันหัวเราะครืน เจ้าหนุ่มหน้าเสี่ยมุดขึ้นด้วยเสี่ยหงวน

“เจ้อฮ้ายนี่เข้าละก้อหน้าแหกเซียวนะพื๋วัน ตามธรรมดาเพียงหมัดเปล่า ๆ ของพื๋วันก็หนักพออยู่แล้ว”

พวกนักเลงหัวเราะชอบใจ เจ้าแห้วกระซิบกระซาบกับเสี่ยหงวน

“รับประทานใจดี ๆ นะครับอย่าเพิ่งเสี่ยขวัญ รับประทานยังไม่ปรากฏว่ามีใครตายเพราะถูกชกด้วยสับมือเลย”
นิกรเอียงหน้าเข้ามากระซิบบอกกิมหงวนบ้าง

“ไม่ต้องกลัวมัน หยิบอาวุธในกระเป๋าซิบบนตักแกเอาออกมาขู่มันบ้าง มีอยู่ตั้งหลายอย่าง”

เสี่ยหงวนผิวปากเบา ๆ เปิดกระเป๋าซิบรูดที่วางอยู่บนตักเขาออก สว่างมือลงไปใต้นั้น หยิบมีดซุชเล่มหนึ่งออกมาจากกระเป๋า แล้วอาเสี่ยก็หัวเราะก๊าก กระจกมีซุชออกจากฝักของมัน เจ้อมีดขึ้นสุดแขนแทงสวลงบนโต๊ะเต็มแรงเสี่ยคังเป๊ก แล้วกิมหงวนก็ปล่อยมีดให้ปักอยู่กลางโต๊ะนั้น เขาแกล้งพูดกับนิกรดัง ๆ

“สับมือหรือจะสู้กับมีดซุช”

นิกรเข้าใจว่ากิมหงวนพูดเป็นคำกลอน ก็นี่กลอนสดแล้วพูดต่ออาเสี่ยทันที

“ถ้าเนื้อซุชก็มองแทงถึงแก่งกล้า”

เจ้าแห้วหัวเราะงอหายแล้ว ต่อกลอนทันทีที่เจ้าแห้วจะนึกได้และเห็นว่าเพราะที่สุด

“ฮ้ายพวกหมูหรือจะสู้พยัคฆา”

กิมหงวนหัวเราะชอบใจ แล้วพูดต่อเจ้าแห้วโดยเร็ว

“มึงเป็นหมาหรือจะสู้กูเป็นแมว”

“ฮ้าว” เจ้าแห้วเอ็ดตะโร “รับประทานทำไมถึงต่อกลอนยังงี้ล่ะครับอาเสี่ย”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“กลอนมันพาไปไว๊ ขำกำลังกระหายเลือด” กิมหงวนแกล้งพูดเสี่ยคังทำลายขวัญฮ้ายยักษ์ใหญ่

“ขณะนี่ขำกำลังได้กลิ่นคาวเลือดแล้ว วันนี้แหละ ใครก็ใครจะต้องเป็นศพกันไปข้างหนึ่ง”

พรรคพวกของเจ้าวันเงิบกริบ เมื่อเห็นอาเสี่ยมีท่าทางขึงขังเอาจริงเอาจัง เจ้าวันรีบเก็บสับใส่กระเป๋า

แล้วล้างขวานพกเล่มกระต๊อคออกมาควงเล่น หันมายังควิวให้เสี่ยหงวน

“กันไม่ใช่นักกวีหรือนักประพันธ์ไว๊ ให้อันพูดเป็นร้อยแก้วดีกว่า ขวานพกของกันเล่มนี้เคยฟันกะบานคนมามาก ต่อมากแล้ว เมื่อมีดซุชจะทานขวานพกได้ก็ให้มันรู้ไป”

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอือก ริมกระจกมีดซุชขึ้นจากโต๊ะเก็บใส่ปลอกของมันและเก็บใส่กระเป๋าเอกสารตามเดิม อาเสี่ยความหาอะไรสักครู่หนึ่ง แล้วก็หยิบรีวอลเวอร์ ๘ ม.ม. ใหม่เอี่ยมกระบอกหนึ่งออกมาวางบนโต๊ะ เจ้าวันกับพรรคพวกสะอึกเฮือกไปตามกัน เสี่ยหงวนเห็นดังนั้นก็พูดทำลายขวัญทันที

“ฮ้ายน้องชาย พอแกเจ้อขวานกันก็เหนียวไถยงปล่อยตุ้มเข้าไปก่อน เทำนี่แกก็หงิกแคบปล่อยขวานหลุดออกจากมือ ล้มลงซกแห้ง ๆ เหมือนกับหมาถูกยาเบื่อเท่านั้นเอง คนอย่างกันถ้าไม่แน่นไม่มาเที่ยวที่นี่หรือกไว๊น้องชาย แยกไปถามดูแถวบางกะปิเถอะ เอ๋ชื่อนายกิมหงวนใคร ๆ ก็ต้องสั่นศีรษะไปตามกัน”

เจ้าวันยิ้มแห้งแล้ง

“สั่นศีรษะเพราะไม่รู้จักไซ้ไหมล่ะ”

“ก็ยั้งงั้นนะซี” อาเสี่ยตวาดแเว็ด

นักเลงใหญ่หนึ่งอิงอยู่สักครู่ จ้องตาเข็งมองดูปืนพกที่เสี่ยหงวนหยิบขึ้นมาควงเล่นอย่างคล่องแคล่ว แล้วเจ้าวันก็เก็บขวานพกของเขาไว้ในกระเป๋ากางเกงข้างซ้ายตามเดิม จอมนักเลงร้องมารหัวใจเบา ๆ สว่างมือลงไปในกระเป๋ากางเกงข้างขวา ค้นหาอาวุธอยู่เกือบห้านาที นิกรได้ทีก็พูดขึ้นดัง ๆ

“อย่าลืวงเลขนำ แก่ไม่ใช่ร้านไปเถิดในเวียงนครเขมม จะได้มีอะไรต่ออะไรเยอะเยอะ อย่างมากแกก็มีมาเพียงขวานพกกับสนับมือเท่านั้น”

คราวนี้นักเลงใหญ่แสบะขี้ม เขาหยิบวัตถุก่อนกลม ๆ สีดำมะเมื่อมก้อนหนึ่งคล้าย ๆ กับผลน้อยหน้า ออกมาจากกระเป๋ากางเกงแล้วกระเดาะเล่น เสี่ยหงวนกับนิกรและเจ้าแห้วยืนวาบไปหมดทั้งตัว ทั้งสามคนหน้าซีดเผือก นัยน์ตาเหลือกลาน วัตถุที่เข้าชกัยใหญ่ถืออยู่ในมือนั้นคือระเบิดมือแบบญี่ปุ่นซึ่งถึงแม้ว่ามันเป็นอาวุธของญี่ปุ่นแต่มันก็สามารถทำลายตึกให้พังได้ในชั่วพริบตาเดียว นิกรยกมือป้องปากพูดกระซิบ กิมหงวนด้วยเสียงสั้นเครือแผ่วเบา

“เปิดระเบิด”

อาสาเสียพยายามปลอบใจตนเองให้เข้มแข็ง

“ทำใจดี ๆ ไว้ฮ้ายกร ถ้าหากว่าเราถูกกลับไปโตะเรา เราก็ต้องเสียเหลี่ยมลูกผู้ชาย ฮ้ายพวกนี้มันต้องหัวเราะเยาะเราอย่างแน่นอน”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

“รับประทานให้มันหัวเราะเยาะยังดีกว่าที่เราจะต้องเป็นผีตายโหงไม่ใช่หรือครับ หลวงพ่อสมเด็จเจ้าพระยาองค์ปัจจุบันของอาเสี่ยนะท่านคุ้มครองลูกกระเบิดมือไม่ได้หรอกครับ”

เสี่ยหงวนเม้มปากแน่น นิ่งอิงไปสักครู่เขาก็กระซิบกับเจ้าแห้ว

“เฮายังงี้ดีกว่าวะ”

“รับประทานเอาขังใจครับ”

“เอ็งเอารถบึ่งไปที่กระทรวงกลาโหมเดี๋ยวนี้ บอกนายทหารรักษากรณที่นั่นว่า ข้าขอเยี่ยมปืนใหญ่ที่หน้ากระทรวงกลาโหมสักกระบอกหนึ่ง แล้วเอ็งเอาผูกทำยารถรับมาที่นี่”

เจ้าแห้วกลั้นหัวเราะแทบแย

“รับประทานปืนใหญ่นั่นมันยังไม่ได้แล้วนี่ครับ”

“ก็ใครบอกมึงว่าขังใจล่ะ ข้าจะเอามาขังฮ้ายพวกนี้เท่านั้น”

นิกรว่า “ลำบากนักก็อย่าให้เจ้าแห้วไปเลยวะ เรายังงี้ดีกว่า กันจะเจราจากับฮ้ายชกัยใหญ่นี้เอง เมื่อจะชกกันจะพันกันจะขึงกันหรือจะแทงกันก็ไม่ต้องพูดพาล่ามทำเพลงให้ไอ้อี้อ่าซ่า มัวแต่อดอาวุธกันอย่างนี้ มันก็ไม่ผิดอะไรกับว่าฝ่ายต่างฝ่ายข่มขู่ขวัญกัน เหมือนกับประเทศมหาอำนาจที่กำลังฮิม ๆ กันอยู่ทุกวันนี้”

เสี่ยหงวนพยักหน้าเห็นพ้องด้วย เก็บปืนพกใส่กระเป๋าซิบรูต

“เออ—แกเจราจากับเขาก็ดีเหมือนกัน เพราะแกเป็นผู้ที่มีวาทะศิลป์ดีกว่ากันมาก จะพูดจะจาอะไรละก็ระวังอย่าเสียเหลี่ยมนักเลงนะ”

นายจอมทะเล้นขี้มเป็น ผลุดลุกขึ้นยืนอย่างอาจหาญ เดินรีเข้ามาขึ้นเบื่อนหน้านักเลงใหญ่ แล้วเปิดการเจราจาแบบทงองอาจ

“ฮ้ายน้องชาย แก่เป็นใครวะ”

เจ้าวันแสบะขี้ม

“บอกชื่อแล้วแกจะตกใจ กันนี่แหละคือนายวันหรือพี่วันนักเลงใหญ่มีอิทธิพลยิ่งใหญ่ที่สุดในถิ่นนี้นับตั้งแต่สี่พระยา, สุริวงค์, สีมม, สาธร, กระทั่งบ้านท้าวเวทย์ไม่เคยได้ยินชื่อกันบ้างหรือ”

นิกรยิ้มอย่างใจเย็นแบบนักการทูตที่ดีทั้งหลาย

“ถ้าหากว่ากันเป็นวั ก็น่าจะกลัวรูปเสือที่เกเขียนให้ดู” แล้วนิกรก็หัวเราะยักคิ้วให้นายวัน “คำคมชะด้วย เรื่องพูดละก็ไม่มีใครสู้กันหรอก อัยน้องชายกันก็คือเสือร้ายคนหนึ่ง เมื่อคืนวานนี้แกชกหน้าเพื่อนกันถึงกับปาก คอปิ้นเป็นครุฑ แกทำกับคนที่ไม่มีทางสู้แก เพราะเพื่อนของกันสาวยาค้าน มองอะไรไม่เห็น บัดนี้กันมาที่นี้ก็เพื่อหวังจะ แก่แค้นแทนเพื่อนของกัน ถ้าแกเป็นลูกผู้ชายและเป็นนักเลงเต็มตัวแล้วไม่ต้องใช้วิธีหมาหมู และเก็บลูกระเบิดนี้เสีย แกกับกันมาคววมืดพอกันตัวต่อตัว โน่น – โดคลงไปกลางสระน้ำ โน่นแล้วแทงกันให้ใคร ๆ ได้ชมเป็นขวัญตา”

ที่เบ้มลุกขึ้นยืนแล้วหัวเราะอย่างขบขัน เก็บลูกระเบิดมือใส่ไว้ในกระเป๋ากางเกงตามเดิม ช้องมองดูนิกรอย่างดูหมิ่น ดูมือทั้งสองข้างไปมา

“พี่ชาย เท่าที่แกทำคววมืดสู้กับกันนะ กัน ไม่หนีแกหรอก แต่ว่าสงสัยเหลือเกินว่าทำไมเราต้องโดคลง ไปแทงกันในสระ”

“อ้าว ก็เอาอย่างการี คุปเปอร์ในเรื่องยากลองรบยังไงล่ะ”

เจ้าวันหัวเราะชอบใจ

“แก่หนึ่งไปหน่อยอัยพี่ชาย แกเป็นคนมีอารมณ์ขันครึกครื้นรื่นริงดีมาก ความจริงกันไม่อยากจะป็นศัตรูกับแกเลย แต่ว่ากันเป็นนักเลง เมื่อแกทำทายกันอย่างทรงงเช่นนี้กันก็ต้องรับคำท้าของแก อัยเพื่อนยาก...มา—มาคววมืดสู้กัน ตัวต่อตัวที่นี้แหละ ใครพลาดใครก็ตายไม่จำเป็นจะต้องไปดวลกันในสระหรอก”

อานาจแอลกอฮอล์ทำให้นิกรมีความกล้าอย่างบ้าบิ่น เขาถอยหลังออกไปยืนในที่ว่าง ยึดหน้าอกขึ้นใน ท่าแบ่งกระชากมีดพกที่เห็นใบไว้ได้เข็มขัดออกมาถือกระชับมันแล้วพยักหน้ากับนักเลงใหญ่

“มา—อัยโอคาล่า มึงเผาบ้านกู มึงฆ่าลูกชายกูตาย กู.....ร้อยเอกลวินซึ่งจะสู้กับมึงอย่างชายชาติทหาร สะฮ้า”

เจ้าวันเอื้อมมือรับมีดซุชจากสมุนของเขาคคนหนึ่งแล้วเดินรึเข้ามาหานิกร

“อย่าฟุ้งซ่านให้มันมากนักเลยอะพี่ชาย นั่นมันหนังแลปปีดอล นี่มันบาร์ “อีกาเผือก” หนังมันตาย เล่น ๆ แต่เราถ้าใครพลาดก็ตายจริง ๆ กันพร้อมแล้วพี่ชาย”

บรรดาผู้ที่ได้แลเห็นเหตุการณ์ ต่างตกตะลึงพริ้งพริดไปตามกัน ทั้งนิกรกับเจ้าวันเดินอย่างสามจุมคุมเชิงกัน เตรียมพร้อมที่จะจ้วงแทงอีกฝ่ายหนึ่ง และเดินวนเวียนไปมารอบ ๆ บริเวณนั้นภายในสวนหลังบาร์ “อีกาเผือก” เจียบกริบคณะพรรค ๔ สหายต่างเอาใจช่วยนิกร ส่วนพรรคพวกของเจ้าวันก็เอาใจช่วยลูกพี่ของตน สองเลื้อยขยับมีดไปมา และขึ้นคุมเชิงกันอยู่เกือบ ๒๐ นาที ในที่สุดนิกรก็ทิ้งมีดพกแล้วทรุดตัวลงนั่งขัดสมาธิบนพื้นหญ้าพลาถลันสิริระซ่า ๆ

“อ้าว” นายวันเอ็ดตะโร “นั่งเสียทำไมละโว้ย”

นิกรหัวเราะหึ ๆ

“เมื่อจะตายหาอยู่แล้ว” เขาพูดพลาถหัวเราะพลาถ “เดินกันไปเดินกันมาเกือบชั่วโมงไม่ได้แทงกันสักที กันนี่ว่าแจะแทงกัน เตรียมตัวที่จะแทงสวนแก แกก็ไม่ต้องยอมบุกกันก่อน”

เจ้ายักษ์ใหญ่ยิ้มแหย่ง ๆ

“บุกเข้าไปง่าย ๆ ได้หรือ พลาดปลั้งมันถึงตายนี้ว่า ลูกขึ้นมาพี่ชาย คราวนี้แหละไม่แก่ก็กันจะต้องตายจากกันไปข้างหนึ่ง”

นายจอมทะเล้นเอื้อมมือหิบบมีดพกและลุกขึ้นด้วยความอดทนระอาใจ เจ้าวันกับนิกรเริ่มต้นต่อสู้กันอีก ทั้งสองเดินวนเวียนไปมารอบ ๆ บริเวณ พอขยับจะจ้วงแทงอีกฝ่ายหนึ่งก็ถอยออก พรรคพวกของเจ้าวันร้อง ตะโกนหนุนเสียงลั่น

“เอา – พี่วัน ใส่เลย”

เจ้าข้าใหญ่หันไปตวาดสมุนของเขา

“สู่มสี่สู่มห้าเข้าไปได้เรอะ มึงก็รู้อยู่แล้วว่า กูกลัวมีดยิ่งกว่ากลัวปืน”

เสียงหวนร้องตะโกนบอกนิกรบ้าง

“แทงซีไว้ย อ้ายกร”

นายจอมทะเล้นหันมายิ้มกับอ้ายเสี่ย

“ต้องดูเชิงก่อน อย่างช้าก่อนสองยามกันรับรองว่ากันจะแทงเจ้าวันให้ได้ แกพาพวกเราไปนั่งรถเที่ยวสักชั่วโมงก่อนเถอะวะ แล้วค่อยกลับมาดู กันรับรองว่าในสองชั่วโมงนี้เรายังคงคุมเชิงกันเรื่อย ๆ ไป”

นักเลงใหญ่หายโมโห โขนมิดทิ้งแล้วหัวเราะก๊าก

“อย่าเลยวะพี่ชาย ทั้งกันและแกต่างคนต่างไม่กล้าแทงกันหรอก เพราะนอกจากมันจะหวาดเสียวแล้ว ผู้ชนะยังจะต้องติดตะรางไม่ต่ำกว่า ๒๐ ปี”

นิกรเก็บมีดพกสอดไว้ใต้เข็มขัดตามเดิม

“นั่นนะซี กันก็ว่าอย่างนั้นแหละ แกกับกันล่อกันด้วยหมัดรุ่น ๆ ดึกว่า ผิดนักถูกตำรวจจับในฐานก่อการวิวาท ก็คงถูกปรับในราวสามสิบลีบลีบบาทเท่านั้นเอง”

เจ้าข้าใหญ่นิ่งก็อยู่สักครู่แล้วก็ยิ้มให้นิกร

“เอา – ตกลง เป็นอันว่าแกกับกันชกกันตัวต่อตัวและถ้าแกแพ้กัน กันยินดีเปิดโอกาสให้เพื่อนแกผลัดเปลี่ยนหน้ากันเข้ามาลองฝีมือกับกันได้ และไม่ต้องกลัวว่าพรรคพวกของกันจะใช้วิธีหมาหมู่กับแก”

นิกรยกมือทั้งสองขึ้นจมวดย

“เอา – เข้ามาอายน้องชาย”

ข้าใหญ่กระโจนเตะนิกรทันที นายจอมทะเล้นก้มศีรษะหลบอย่างหวุดหวิด คณะพรรค ๔ สหายใจหายวาบไปตามกัน เพราะถ้าเท้าขวาของเจ้าข้าใหญ่ถูกก้านคอของนิกรแล้วมันก็จะขาดกระเด็นหรือด้วยกำลังแรง นิกรถอยหลังกรูดเจ้าวันปราดเข้าไปอย่างประมาท เพราะทนงตัวว่ารูปร่างสูงใหญ่กว่านิกร เขายกเท้าซ้ายเตะหมายไปหน้านายจอมทะเล้นเต็มเหนี่ยว นิกรปราดเข้าประชิดตัวพร้อมกับลั่นหมัดตรงซ้ายสวนการเตะของเจ้าวัน หมัดของนิกรถูกปากครึ่งจมูกครึ่งของเจ้าข้าใหญ่อย่างถนัดถนี่ ยังผลให้เจ้าวันยืนเซ่อเป็นไก่ตาแตกไปชั่วขณะ

เจ้าหัวกระโจดตัวลอย เมื่อแลเห็นโลหิตสีแดงเข้มปรากฏขึ้นที่ปากและจมูกของเจ้าวัน

“ไซโย เจอหมากสดเข้าแล้วไว้ย รับประทานระวังให้คืนะครับ พยายามถอยไว้ รับประทานได้ที่เหยียบชายพกถองกบาลมันเลย”

เจ้าวันยกหลังมือเช็ดปากและจมูก แล้วเสยยิ้มปรีๆเข้าไปสู่นิกรอย่างดูเดือด รั้วหมัดซ้ายขวามุ่งหมายจะคว้าคู่ต่อสู้ แต่นิกรตัวเล็กกว่า จึงหลบหลีกหมัด เขา เท้า และศอกได้อย่างคล่องแคล่วว่องไว

ในที่สุดคู่ต่อสู้ทั้งสองก็ถอยปล้ำกันเป็นพัลวัน นิกรถือโอกาสล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋าเสื้อเชิ้ตของนักเลงใหญ่ หยิบธนบัตรปีกหนึ่งออกมาใส่กระเป๋ากางเกงของเขาไว้ แล้วคืนหลุมจากวงแขนของเจ้าวันได้

การต่อสู้เป็นไปอย่างน่าตื่นเต้นดูเดือด พรรคพวกของทั้งสองฝ่ายต่างตะโกนหนุนพวกของตน เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ร้องตะโกนหนุนนิกรจนเสียงแหบเสียงแห้ง แต่แล้วนายจอมทะเล้นก็โดนหมัดสุดขวาของเจ้าข้าใหญ่ ลงไปนอน โกงังโค้ง อยู่บนพื้นดิน ทำตาปริบ ๆ

เจ้าวันหัวเราะชอบอกชอบใจ เดินกลับไปนั่งที่โต๊ะของเขา

เสียงหวนกับเจ้าหัวรีบเข้ามาประคองอ้ายเสี่ยมือกวาลุกขึ้นแล้วพาเดินไปที่โต๊ะคณะพรรคของเขา

นิกรทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้อย่างงง ๆ เอื้อมมือหยิบช่อมจิ้มสลัดใส่ปากเคี้ยว แล้วก็ทำเหมือนกับจะเป็นลมสิ้นสติ คร.
ดิเรกให้ความช่วยเหลือทันที

เจ้าวันกับพรรคพวกส่งเสียงอะอะเฮฮา และดื่มเหล้าฉลองชัยชนะกันอย่างครึกครื้น เสียงหวนกแล้วแก่คณะพรรค
ของเขา พร้อมกับดึงแว่นตาขอบกระบอกส่งให้เจ้าแห้วเก็บไว้

“กันแสดงเอง” อาเสี่ยพูดเสียงหนัก ๆ และลุกขึ้นยืน

“ให้มันรู้ไปทีเถอะว่าอายักษ์ใหญ่โดนหมัดกันเข้าจะไม่ยอมกระรอก”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กล่าวกับอาเสี่ยทันที

“อย่าประมาทมันอาย्हลานชาย ถึงแม้ว่าแกสูงเท่ามัน แต่มันล่าสันใหญ่โตกว่าแกมาก”

อาเสี่ยว่า “ใหญ่ซึ่ครบดี จะได้ชกไม่ผิด คอยคุณะกริบ ผมจะโค่นอายักษ์ใหญ่นี้ให้ได้ภายในนาทีเดียวเท่านั้น”

คร. ดิเรกยื่นมือให้กิมหงวนจับ

“ผู้ดีล็ก”

เสียงหวนพยักหน้า ยิ้มให้นายแพทย์หนุ่มแล้วหันมาทาง พล พัชรภรณ์ ถ้าหากว่ากันปราชัยมันอีกคนหนึ่ง
ก็หมายความว่าแกจะต้องปะทะกับอายักษ์ใหญ่นี้เป็นคนสุดท้ายในพวกเรา”

พลยิ้มให้กิมหงวนอย่างใจเย็น

“โชคคืออาย्हเสี่ย”

กิมหงวนสุดลมเข้าปอดเต็มแรง เดินสายอาด ๆ ตรงเข้าไปยังโต๊ะของเจ้าวันกับพรรคพวก ท่าทางของอาเสี่ย
เป็นนักเลงเต็มตัว เขาตรงเข้ามาหยุดยืนห่างจากเจ้าวันเล็กน้อย จ้องตาเขม็งมองดูอายักษ์ใหญ่ เจ้าวันพยักหน้าให้เสียงหวน
และพูดอย่างไม่สะทกสะท้าน

“ว่ายังงี้ ลือจะเอาอย่างไรกับอ้าวก็ว่ามา”

เสียงหวนยิ้มด้วยมุมปากด้านซ้าย แล้วกรอกนัยน์ตาไปมามองดูคล้าย ๆ กับสิ่งใดกำลังโกรธ

“กันต้องการตีหน้ากับแกตัวต่อตัว ถ้าหากว่าแกชนะกัน เพื่อนของกันอีกคนหนึ่ง ก็จะขอแก่มือเป็นคนสุดท้าย
กันคิดว่าแกคงสปอร์ตพอที่จะให้โอกาสแก่เรา”

พี่เบิ้มลุกขึ้นอย่างอดทนระอาใจ แล้วกล่าวกับลูกน้องของเขา

“จะกินเหล้าให้สนุก ๆ สักหน่อย มีนักเลงตีมาทำชกซะเรื่อย เบื่อเหลือเกินโว้ย” แล้วเขาก็หันมาทางกิมหงวน “มา-
พี่ชาย แกจะได้รู้จักกันดีขึ้น”

อาเสี่ยปราดเข้าไปใส่จอมนักเลงทันที ทักทายเจ้าวันด้วยหมัดตรงขวาเต็มเหนี่ยว แต่นักเลงใหญ่ก็มิหวั่นไหวอย่าง
หวุดหวิด แล้วก็ตอบอาเสี่ยด้วยหมัดตรงขวาก่อนข้างแรง ร่างอันสูงชลูดของเสียงหวนกระเด็นไปหลายก้าวล้มลงอย่าง
ไม่เป็นท่า เจ้าวันหัวเราะงอหงาย ส่วนพรรคพวกของเขาต่างตบมือกระตีบเท้าเป่าปากโห่ร้องเสียงลั่น

“ลุกขึ้นมาอาย्हเพื่อนเกลอ” นักเลงใหญ่พูดเสียงหัวเราะ “ถ้าหากว่าแกคิดว่าแกพอจะสู้กันได้ก็ลุกขึ้นมาซิ”

อาเสี่ยพยายามพุงกายลุกขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น แล้วกล่าวถามคู่ต่อสู้ของเขา

“มวยไทยหรือมวยฝรั่ง บอกกันให้รู้เสียก่อน”

“มวยวัดซิเพื่อน การชกกันนอกเวทีก็ต้องใช้มวยวัดกันทั้งนั้น”

กิมหงวนทำตาปริบ ๆ แกล้งพูดถ่วงเวลาเพื่อให้หายมินง

“ความจริงรูปร่างของแกใหญ่โตกว่ากันมาก เรายังสู้ดีไหมเพื่อความยุติธรรม แกชกแบบมวยฝรั่ง และกันชกแบบ
มวยไทย”

เจ้าวันหัวเราะก๊าก

“มันจะยุติธรรมได้อย่างไรวะ แกก็เอาเปรียบกันนะซี อย่างว่าพวกมากอยู่เลยเราชกกันให้รู้ผลแพ้ชนะ โดยเร็วดีกว่า”
พุดจบนักเลงใหญ่ก็ปราดเข้าปะทะกิมหงวนอย่างดุเดือด

ทั้งสองต่างชกกันอย่างแบบตะลุมบอน ขึ้นเข้าลงศอกงู้นไปหมด ตามแบบมวยวัดไม่มีกรรมการห้ามแต่แล้ว
เพียงครู่เดียวหมัดขวาของนักเลงใหญ่ ก็ลั่นปั้งถูกปลายคางเสี่ยหงวนอย่างฉับใจ อาเสี่ยล้มฮวบลงอีกครั้งหนึ่ง นั่งพับเพียบ
เรียบร้อยท่าดาปรับ ๆ เจ้าวันเดินเข้ามาหยุดยืนข้าง ๆ กิมหงวน

“ว่าไงพี่ชาย”

อาเสี่ยสั้นสี่ระยะซ่า ๆ

“ไม่ไหวโว้ย หมัดแกหนักชิบหายเลย กันสงสัยว่าแกคงเคยเป็นนักมวยแน่ ๆ

นักเลงใหญ่สั้นสี่ระยะ

“เปล่าเลย กันไม่ใช่ นักมวยหรือแต่กันเป็นนักเลงและนักสู้”

เสี่ยหงวนย่นตาปรี้อ มีท่าทางอ่อนระโหยคิดปรกติ

“เฮ้ย – วันนี้กันเมามากไปหน่อย กันยอมแพ้แกอย่างไม่มีเงื่อนไข ที่กันพุดกับแกอย่างนี้ะพุดอย่างไว้ลายนักเลง
เจียวนะจะบอกให้ ช่วยประคองกันลุกขึ้นพากัน ไปที่โต๊ะพรรคพวกกันหน่อยเถอะวะ”

เจ้าวันก้มลงประคองกิมหงวนลุกขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น แล้วก็พาอาเสี่ยเดินคู่ปัดคู่เป็ดตรงมาที่โต๊ะของคณะ
พรรค ๔ สหาย นักเลงใหญ่ช่วยประคองเสี่ยหงวนให้นั่งลงบนเก้าอี้ แล้วพุดขึ้นเปรย ๆ

“ถ้าใครยังไม่เชื่อฝีมือ ของอ้าวอยากลองกับอ้าวอีกก็เรียงหน้าเข้ามาเถอะ”

นายพัชรภรณ์ลุกขึ้นทันที

“กันเองน้องชาย กันจะสู้กับแกอีกคนหนึ่ง”

ก่อนที่เจ้าวันจะพุดว่าอะไร หมัดขวาของอ้าวเสื่อรูปหล่อก็ลั่นคูดออกไปถูกปากครึ่งจมูกครึ่งของเจ้ายักษ์ใหญ่
เต็มแรง ร่างอันสูงใหญ่ของเจ้าวันเซเซ่ด ๆ เข้าไปในกอพุทรักษา และล้มลงอย่างไม่เป็นท่า แต่แล้วยักษ์ใหญ่ก็รีบลุกขึ้นอย่าง
เด็ดขาด พลไม่ยอมให้คู่ต่อสู้ตั้งตัวติด ปราดเข้าประชิดตัวแจกจ่ายหมัดซ้ายขวาอย่างแกล้วกล้าว่องไว หมัดซ้ายของพล
ลั่นคูดมูกขากรไรกรขวาเจ้ายักษ์ใหญ่ ทำให้เจ้าวันล้มคุกเข่ามียันพื้นสนามหญ้า แต่พลไม่ได้ซ้ำเติม เขาถอยหลังออกห่าง
และเปิดโอกาสให้คู่ต่อสู้ของเขา

“ลุกขึ้นมาอายน้องชาย”

คณะพรรค ๔ สหายโห่ร้องกันเกรียวกราวส่วนพรรคพวกของนักเลงใหญ่เจียบกริบ บรรดาประชาชนที่อยู่
ในที่ที่เกิดเหตุเป็นส่วนใหญ่ช่วยพลทั้งนั้น นอกจากพวกนักเลงอันธพาลที่เอาใจช่วยเจ้ายักษ์ใหญ่วันสลัดหน้า
อย่างมีนง เขาบอกตัวเองว่าคู่ต่อสู้ของเขานอกจากจะชกแกล้วกล้าว่องไวแล้ว ยังมีหมัดหนักอย่างร้ายกาจ เจ้าวันรวบรวม
กำลังลุกขึ้นยืน พอพลปราดเข้ามาวันก็ยกเท้าถีบพลออกไป แล้วกระโจนเข้าไปสรวกับพยัคฆ์ร้ายมันเป็นการต่อสู้ที่ดุเดือด
ตื่นเต้นที่สุด สองเสี่ยยืนแลกหมัดกันบนพื้นสนามแต่แล้วพลซึ่งมีรูปร่างบอบบางกว่าก็ต้องล่าถอยคราวนี้เอง
เจ้าวันก็รุกประชิดติดพัน สุขขาของยักษ์ใหญ่ถูกคางอ้าวเสื่อรูปหล่อเต็มรักมันหนักแน่นและรุนแรงทำให้พล
ผะหงายล้มลงสิ้นสติ ท่ามกลางความตกตลึงพริ้งเพริดของใครต่อใคร

นับว่าเป็นครั้งแรกที่พลปราดชัยคู่ต่อสู้อย่างง่ายดายเช่นนี้เจ้าวันถ่มมือทั้งสองข้างไปมา ยึดหน้าอกขึ้นในท่าเบ่งแล้ว
ยกมือทั้งสองขึ้นเกร็งกล้ามเนื้อ หมุนตัวไปรอบ ๆ ต่อจากนั้นเขาก็เดินสายเป็นว่าจู่พาดกลับไปยังโต๊ะของเขา ท่ามกลาง
เสียงไชโยโห่ร้องของพรรคพวก เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กับเจ้าแห้วรีบลุกขึ้นวิ่งเข้าไปประคองนายพัชรภรณ์ ช่วยกันหิ้วปีก
ร่องแรงกลับมานั่งที่โต๊ะตามเดิม ต่อจากนั้นนายแพทย์หนุ่มก็รีบจัดการปฐมพยาบาลอ้าวเสื่อรูปหล่อที่สิ้นสติไปเพราะถูก
หมัดเด็ดของคู่ต่อสู้ นายแพทย์หนุ่มเปิดกระเป๋าเครื่องเวชภัณฑ์ของเขาออก หยิบยาออกมาให้พลดม เสี่ยหงวนกับนิกร

ช่วยกันนวดเฟ้นและผายปอด สักครูหนึ่งพลังก็ฟื้นคืนสติอย่างงง ๆ

“เอ๊ะ – นี่มันเป็นอะไรไปโว้ย”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“ไม่ได้เป็นอะไรหรอก นอกจากโดนหมัดเด็ดอ้ายยักษ์ใหญ่นั้น”

พลค่อย ๆ หันไปมองคู่ต่อสู้ของเขา ซึ่งกำลังยกแก้วเหล้าขึ้นดื่ม แล้วพลังก็หันกลับมาทางคณะพรรคของเขา “กันแพ้วเขาแล้วหรือนี่” พลถามอย่างเสียใจ

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้าหงิก ๆ

“ออไรน์ ยูแพ้วเขาเสียแล้ว เพราะรูปร่างของมันใหญ่โตกว่ามาก ไม่ต้องเสียใจเพื่อนรัก เราเป็นนักกีฬาต้องรู้จักแพ้วนะ และรู้จักถอยให้คู่ต่อสู้ของเรา”

อาเลี่ยขบกรามกรอด

“กันหายมีนงและแข็งแรงดีแล้ว กันจะไปขอรืเทินเม็ชกับอ้ายยักษ์อีกครั้ง ถ้าคราวนี้กันแพ้วมันก็เป็นอันว่ากันยอมแพ้อย่างราบคาบ”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มให้เสียหงวน

“เดี๋ยวก่อนอ้ายเสีย ขอให้กันคิดยาให้แกหนึ่งเข็ม” พุดพลาง ดร. ดิเรกก็หยิบหลอดยาฉีดหลอดหนึ่งขึ้นมาชูดวงคณะพรรคของเขา “กันมียากำลังคชสารติดกระเป๋ามาด้วยหนึ่งหลอด ซึ่งยานี้กันได้คิดค้นขึ้นเองจากสมุนไพรในบ้านเรา หลังจากกันคิดยาให้แกเพียงนาทีเดียว แกจะมีกำลังเท่ากับช้างสิบตัวรวมกัน พวกเราคงจะจำได้ว่ายามหากำลังหรือยากำลังคชสารนี้ กันเคยฉีดให้อ้ายเสียมาแล้วและช่วยให้อ้ายเสียชนะนักมวยปล้ำแชมเปียนโลกได้อย่างง่ายดาย”

คราวนี้คณะพรรค ๔ สหายต่างตื่นเต้นดีใจไปตามกัน โดยเฉพาะเสียหงวนดีใจมากกว่าเพื่อน เขายื่นแขนให้นายแพทย์หนุ่มแล้วพุดโดยเร็ว

“ฉีดไว้มือมอ ฉีดให้กันเดี๋ยวนี”

“ออไรน์ เวท เอ มินิท”

ดร. ดิเรก ใช้นิ้วเล็ก ๆ ตัดหลอดยาฉีดออกต่อจากนั้นเขาก็หยิบหลอดยาฉีดออกมาบรรจุเข็มและดูดยาในหลอดอย่างแคล่วคล่อง ว่องไวโดยอาศัยแสงสว่างของไฟฟ้า ๑๐๐ แรงเทียนเหนือศีรษะเขา เข็มและหลอดฉีดยานี้ นายแพทย์หนุ่มได้นั่งมาเรียบร้อยแล้ว ซึ่งเขามีคิดกระเป๋าคือเรื่องเวชภัณฑ์ของเขาอยู่เสมอ สำหรับใช้ฉีดยาให้คนไข้ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยแพทย์ รับสายยางเล็ก ๆ มาจากมือ นายแพทย์หนุ่ม จัดแจงผูกรัดต้นแขนซ้ายของกิมหงวน ดร. ดิเรกใช้แอลกอฮอล์ทาที่องแขนอาเลี่ย จ้องตาเข้มนิ่งหาเส้นโลหิตแล้วก็แทงเข็มฉีดยาลงไป การฉีดยาเข้าเส้นไม่ยากลำบากอะไรเลยสำหรับดร. ดิเรกซึ่งมีความชำนาญอย่างยอดเยี่ยม เขาค่อย ๆ เดินขานจนหมดหลอดแล้วก็ดึงเข็มออกมาใช้สำลีที่ชุบแอลกอฮอล์ทารอยเข็ม

ในเวลาเดียวกันนี้เอง เจ้าวันกับสมุนของเขาต่างกำลังดื่มเหล้าและสรวลเสเฮฮากันอย่างคึกคะนอง นาน ๆ เจ้าวันก็ร้องตะโกนทำทนายโดยไม่ออกชื่อใคร ชัยชนะที่เขาได้รับทำให้ชัยชนะใหญ่ยามใจมาก จึงเกิดการทะเลาะงัดเวลาผ่านไปไม่ถึงห้านาที ฤทธิภัยก็ซาบซ่านไปทั่วร่างกายของอาเลี่ย อานาจยาวิเศษทำให้กิมหงวนเกิดพลังงานขึ้นในร่างกายของเขา และแล้วต่อจากนั้นอาเลี่ยของเราก็กลายเป็นซีอินก๊วย อดีตนักบรจินที่กำลังยิ่งกว่าช่างศาส

จิตใจของกิมหงวนก็กึกกัมเข้มแข็งผิดปกติ เขาลุกขึ้นยืนสูดลมเข้าปอดเต็มแรง แล้วกล่าวกับพรรคพวกของเขา

“ได้การละไว้วพวกเรา ยาดีเรกมันศักดิ์สิทธิ์มาก ขณะนี้กันรู้สีกว่ากันมีแรงพอที่จะขัดขาช่างหกล้มได้”

เจ้าแห้วมองคูเสื้อหงวนแล้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานอาลัยพุดกำกวมอยู่ ที่ว่ามีแรงพอซัดขาข้างหล่ม ได้นั้น รับประทานอาลัยหรือซ้างครับที่หล่ม”

กิมหงวนยกมือคอบหลังเจ้าแห้วเบา ๆ แต่อ่านาจาผิดทำให้เกิดพลังงานมากมาย มันไม่ผิดอะไรกับว่าเจ้าแห้วถูกฟาดด้วยตะลุมพุก เจ้าแห้วร้องอุทานออกมาคำหนึ่งแล้วพุบหน้าอยู่กับ โต๊ะอาหารนั่นเองกิมหงวนเดินเข้าไปยังโต๊ะของเจ้ายักษ์ใหญ่อย่างสง่าผ่าเผย เจ้าวันแลเห็นอาลัยก็หัวเราะชอบใจ รีบลุกขึ้นยืนและเดินเข้ามาเผชิญหน้า ทั้งสองต่างหยุดยืนจ้องมองคูหน้ากัน

“ไง พี่ชาย” จอมนักเลงพุดยิ้ม ๆ “จะขอแก้มืออีกยังงั้นหรือ”

“เออชีวะ ที่เราชกกันเมื่อกี้ นี่ย่านีกว่าแถมชนะกัน กันแกล้งอ้อมมือให้แกต่างหาก” แล้วอาลัยก็พยักหน้าให้เจ้ายักษ์ใหญ่ “เข้ามาอ้ายน้องชาย”

เจ้าวันยกเท้าขวาเตะเสื้อหงวนเต็มเหนี่ยว แทนที่กิมหงวนจะยกมือขึ้นปิดป้องเงากลับยืนนิ่งเฉย เท้าของเจ้าวันสัมผัสหน้าเสื้อหงวนเสียงดังฉาด แต่ช่างน่าอัศจรรย์ยิ่งนัก อาลัยไม่ได้รับความเจ็บปวดอะไรเลย ด้วยอ่านาจาผิดนั่นเอง เขาขึ้นนิ่งเฉยและมองคูคู่ต่อสู้ของเขาอย่างขบขัน

เจ้าวันลั่นหมัดขวาชกกลางเสื้อหงวนเต็มเหนี่ยวอาลัยยกแขนซ้ายขึ้นปิด แล้วตอยหมัดตรงขวาเพียงเบา ๆ ทันใดนั้นเอง ร่างอันสูงใหญ่ของเจ้าวันก็ลอยละลือกระเด็นหิวเข้าไปในพุ่มไม้ เหมือนกับจับโยนเข้าไป ทำให้ผู้ที่แลเห็นเหตุการณ์ตกตะลึงอ้าปากหาวไปตามกัน

เสื้อหงวนยิ้มแสบๆ เดินบุกเข้าไปในพุ่มไม้ พอแลเห็นเจ้าวันนอนเหยียดยาวแน่นิ่งไม่ไหวติง อาลัยก็ก้มตัวลงใช้มือทั้งสองจับร่างอันสูงใหญ่ของเจ้าวันยกขึ้นเหนือศีรษะแล้วเดินออกมาจากพุ่มไม้เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจ๊งขึ้นทันที ภาพที่แลเห็นมันไม่น่าจะเป็นไปได้ เสื้อหงวนกำลังชูร่างของเจ้ายักษ์ใหญ่ขึ้นเหนือศีรษะแล้วโยนขึ้นไปในอากาศสูงจากพื้นดินไม่ต่ำกว่าสามสิ่ว เมื่อเจ้ายักษ์ใหญ่ลอยละลือลงมาข้างล่างอาลัยก็รับไว้ แล้วเขาก็ยกร่างของเจ้าวันแบกเดินมาที่โต๊ะพวกนักเลงอันธพาล เสื้อหงวนพุ่มร่างอันสูงใหญ่ของเจ้าวันลงบน โต๊ะเสียงดังโครม ถ้วยชามแตกกระเียด โต๊ะสี่เหลี่ยมตัวนั้นพังครืนลงมากองอยู่บนพื้นดินทันที

เสื้อหงวนแสบยิ้ม เขามองคูพรรคพวกของเจ้าวันด้วยแววตาแข็งกร้าว

“มา-กันต่อให้แกหมดนั่นแหละ เรียงหน้าเข้ามาที่ละคน หรือจะใช้วิธีกลุ่มรวมกันก็ได้ กันนี่แหละโว้ย ชียันก๊วยกลับชาติมาเกิด”

พวกนักเลงอันธพาลต่างออกสั่นขวัญแขวนไปตามกัน ทุกคนรีบยกมือไหว้เสื้อหงวนด้วยความรักตัวกลัวตาย เจ้าหนุ่มหน้าเหลี่ยมพุดขึ้นอย่างระล่ำระลัก

“เปล่าครับพี่ ผมไม่มีอะไรหอกครับ แล้วก็แม่ผมแก่แล้ว อย่าทำผมเลยครับ วันนี้เป็นวันพระ พี่อย่าทำบาปเลยครับ”

เสื้อหงวนหัวเราะเสียงกังวาน

“เมื่อไม่สู้ก็ตีแล้ว ช่วยกันแก้ไขลูกพี่ของแกเถอะแล้วก็ตั้งแต่นั้นต่อไปถ้าหากว่าอ้ายวันหรือพวกแกคนหนึ่งคนใดมาเที่ยวที่นี่อีก จะต้องได้รับมือกับกันทันที เข้าใจ”

พวกนักเลงเจียบกริบ ทุกคนหน้าซีดตัวสั่นด้วยความเกรงกลัว เสื้อหงวนหมุนตัวกลับเดินมาหาคณะพรรคของเขา ดร. ดิเรกริบลุกขึ้นวิ่งเข้ามายื่นมือให้กิมหงวนสัมผัส

“ออไรน์—ออไรน์ เต็ดขาดมาก เป็นอันว่าแกได้ล้างแค้นให้กันแล้ว อ้ายยักษ์ใหญ่จะต้องสะบักสะบอมไปอีกหลายวัน บางทีอาจจะถึงกับต้องไปนอนโรงพยาบาลก็ได้”

กิมหงวนทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้ พลจัดแจงผสมวิสกี้โซดาส่งให้อาเสีที่สุภาพบุรุษในวัยกลางคนคนหนึ่งทำทาง

ภูมิฐานแต่งกายสะอาดเรียบร้อยได้พาตัวเดินเข้ามาหาคณะพรรค ๔ สหายแล้วเขาก็ยกมือไหว้เสี่ยหงวนอย่างนอบน้อม

“สวัสดีครับคุณ ผมคือนายพิศาลเจ้าของและผู้จัดการบาร์ “อีกาเผือก” นี้ “

อาเสี่ยรับไหว้

“อ้อ-ยินดีมากครับที่ได้รู้จักกับคุณ”

นายพิศาลมองดูเสี่ยหงวนอย่างชื่นชม

“ผมยืนดูอยู่บนตึกตั้งแต่พวกคุณได้ปะทะกับเจ้าวัน ผมตื่นเต้นจนบอกไม่ถูกเชียวครับ

เมื่อได้เห็นกำลังอันมหาศาลของคุณเมื่อคืนนี้ เท่าที่ผมทราบเจ้าวันเป็นนักเลงชั้นเสื่อร้ายที่ไม่มีใครโค่นเขาได้เลย เจ้าวันกับ

พรรคพวกของเขาได้มาอาละวาดอยู่ที่บาร์นี้หลายเดือนแล้ว เพื่อให้ผมจ้างเขาเป็นนักเลงกุมบาร์ เท่าที่คุณ โคน

เจ้าวันได้ผมเปรียบเหมือนว่าคุณมีส่วนได้ช่วยเหลือผม เพราะนับตั้งแต่นี้ต่อไปเจ้าวันกับพรรคพวกของมัน

คงจะไม่กล้าย่างกรายมาที่นี่อีก โปรดอย่าหาว่าผมดูถูกเลยครับ ผมยินดีจ้างคุณเป็นนักเลงกุม “อีกาเผือก”

นับแต่นี้เป็นต้นไปและผมจะให้เงินเดือนคุณเดือนละ ๘๐๐ บาท”

เสี่ยหงวนกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง

“คุณ.....คุณพิศาลที่รัก ผมไม่ใช่ นักเลงนะครับชอบคุณมากที่คุณจะจ้างผมกุมบาร์ของคุณ ผมเป็นพ่อค้าไม่ใช่ นักเลงโต ผมคืออาเสี่ยกิมหงวนมหาเศรษฐีแห่งประเทศไทย”

นายพิศาลสะดุ้งเฮือก

“เสี่ยหงวน” เขาตะโกนสุดเสียง “คุณคือเสี่ยหงวนหรือครับ ตายแล้ว ไอ้ย – ถ้าเช่นนั้นผมต้องขอโทษครับ

ผมไม่ทราบจริง ๆ “

กิมหงวนยื่นมือให้นายพิศาลจับ

“ไม่เป็นไรครับ ผมน่าจะมาเที่ยวหาความสุขไม่ได้มาหาเรื่อง แต่أيวันกะกะระรานมาก ผมก็ต้องแสดง ลวดลายให้มันเห็นเสี่ยบ้าง”

ผู้จัดการ “อีกาเผือก” ยิ้มแห้ง ๆ ยกมือไหว้เสี่ยหงวนอีกครั้งหนึ่ง

“เชิญครับ เชิญอาเสี่ยตามสบาย สำหรับเหล้าและอาหารที่อาเสี่ยสั่งมาเต็มโต๊ะนี้ ผมจะไม่ขอคิดเงินเลยผม ให้รับประทานฟรีครับ เพื่อตอบแทนพระคุณที่อาเสี่ยช่วยผมปราบดาวร้าย”

นิกรลืมหูลง หันไปร้องตะโกนสั่งพนักงานรับใช้

“บ๊วย—เอาตราขามอีกครึ่งโหลไว้อย่าให้ขาดอีกห้าหลัง กินบ้างเทบ้าง”

นายพิศาลหัวเราะ เขายกมือไหว้คณะพรรค ๔ สหายอย่างนอบน้อมแล้วเดินกลับไปตึกใหญ่ ต่อจากนั้นคณะพรรค ๔ สหายก็ดื่มเหล้ารับประทานอาหารกันอย่างสนุกสนาน ส่วนเจ้าชัยใหญ่หลังจากลูกน้องของเขาช่วยกันแก้ไขจนฟื้นแล้ว เจ้าวันก็รีบพาพรรคพวกออกไปจาก “อีกาเผือก” โดยเร็ว

คืนนั้น คณะพรรค ๔ สหายกลับมาถึงบ้าน “พัชรภรณ์” ในราว ๒.๐๐ น. ของวันใหม่ ทุกคนเมาเฝ้าไปตามกัน

จบบริบูรณ์